Ἔτος Β΄. Ἐκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27. ἑκάστου μηνός. Ἐν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 15/27 Μαΐου 1882 Τιμὴ ἐτησία προπληρωμένη εἰς χρυσόν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ρούβλ. 16. Ἀρ. 26.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἐκ τῶν νέων ἡμῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ κωμόπολις Κισσός. — Ἡ ἀρχαία ῥωσσικὴ φιλολογία κτλ. (τέλος). — Ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. — Τὸ φωτογραφικὸν πολύκροτον. — Σκέψεις ὑπὸ Ι. Κοστενιέτσκη (μετάφρασις Στεφ. Λοβέρδου). — Ἡ χειρίς (μετάφρ. Ἀ. Ῥ. Ῥαγκαβῆ). — Ἐρρῖκος Οὔδσων, ὁ Ἄγγλος θαλασσοπόρος. — Αἱ ὁπλοθῆκαι τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου. — Ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις. — Βιολάντη (συνέχεια). — Σχετικά τινα ἐπὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. — Τὸ ἐν Ἰρλανδίᾳ κακούργημα. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Βιβλιοκρισία. — Γραμματοκιβώτιον τοῦ Ἑσπέρου.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ κωμόπολις Κισσὸς ἐν Θεσσαλίᾳ. — Χάρτης τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. — Τὸ φωτογραφικὸν πολύκροτον (ἐξ εἰκόνες). — Ἐρρῖκος Οὔδσων. — Αἱ ὁπλοθῆκαι τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου. — Ὁ λόρδος Φριδερῖκος Cavendish. — Ὁ Θωμᾶς Burke.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΗΜΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Η ΚΩΜΟΠΟΛΙΣ ΚΙΣΣΟΣ.

(Ἐκ φωτογραφίας σταλείσης ἡμῖν παρὰ τοῦ Κου Ἰ. Λαδοπούλου.)

ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΗΜΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Ο ΚΙΣΣΟΣ

κωμόπολις ἐν Θεσσαλίᾳ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 17.)

Ἡ εἰκὼν αὕτη παρίστησι τὸν Κισσόν, κωμόπολιν περὶ τὸ Πήλιον, τῆς ὁποίας ἡ θέσις εἶναι γραφικωτάτη. Ὡς ἐν τῇ εἰκόνι παρίσταται, ὁ Κισσὸς εἶναι πλήρης δένδρων καρποφόρων καὶ ἀγρίων, ἐν ἀφθονίᾳ περυτευομένων εἰς τὴν ὀραίαν αὐτὴν τοποθεσίαν, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὑπερηφάνων αὐτῶν δένδρων εἶναι ἐκτισμέναι αἱ οἰκίαι τῆς κωμοπόλεως, ὡς συνήθως ἀπαντᾶ τὸ τοιοῦτον εἰς ὅλας τὰς περὶ τὸ Πήλιον κωμοπόλεις. Ὁ Κισσὸς κεῖται εἰς τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Πηλίου ὄρους, καὶ ἀπέχει ἀπὸ μὲν τῆς θαλάσσης ἡμίσειαν περίπου ὥραν, ἀπὸ δὲ τοῦ πρὸς δυσμὰς κειμένου Βώλου ἀπέχει ὥρας πέντε, ἀπὸ δὲ τῆς πρὸς βορρᾶν Ζαγορᾶς μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ὁ Κισσὸς ἔχει περὶ τὰς τριακοσίας οἰκίας, καὶ κατοικεῖται ὑπὸ χιλίων πεντακοσίων ψυχῶν, ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης δὲ ἄποψις αὐτοῦ εἶναι τόσον ὡραία καὶ γραφική, ὥστε εἶναι ἀνέκφραστον τὸ ποιητικὸν καὶ ὑπερήφανον τῆς τοποθεσίας ὅπερ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς εἰκόνος ὡς δεῖ, πρὸ πάντων δὲ ἕνεκεν τῆς ἀφθονίας τῶν δρενδροφυτειῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων κεῖται αἱ ὡραῖαι οἰκίαι ἀφανῶς.

Ἰ. Λαδόπουλος.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΚΑΙ

Η ΕΠ' ΑΥΤΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΣΜΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Β'.

Κατὰ τὸν ιστ'. αἰῶνα τὸ ρωσσικὸν κράτος παρίστα οἰκτρὰν ὡς πρὸς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν εἰκόνα. Ἀπανταχοῦ ἐβασίλευεν ἡ ἀμάθεια, περιοριζομένης τῆς παιδείας ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ τῶν ἡμιμαθῶν κληρικῶν. Ὡς ἐκ τούτου καθ' ἑκάστην ἀνεφαίνοντο νέαι αἱρέσεις, τὰ πνεύματα εὑρίσκοντο ἐν μεταβατικῇ τινι καταστάσει, τὸ πᾶν ἐκαλύπτετο ὑπὸ πέπλου ζοφεροῦ. Μεγίστη ὑπῆρχεν ἡ ἔλλειψις σχολείων, πλήρης δὲ ἡ πρὸς τὴν διανοητικὴν ἀνάπλασιν ἀδράνεια. Ἐν τούτοις ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καὶ πάλιν ἔλαμψεν ὁ ζωογόνος ἀστήρ, τῷ Ἑλληνισμῷ καὶ πάλιν ἐπεφυλάσσετο νὰ ἐπιχύσῃ τῆς παιδείας τὸ φῶς. Ἕλλην ὑπῆρξεν ὁ σωτὴρ τῶν γραμμάτων ἐν Ῥωσσίᾳ. Ὁ ὁμογενὴς ἡμῶν οὗτος ἦτο ὁ διάσημος τοῦ Ἁγίου Ὄρους μοναχός, Μάξιμος, ὁ Ἕλλην ἐπικληθείς (Μαξὶμ Γραίκ), ὅστις τυχαίως ἀφίχθη εἰς Ῥωσσίαν προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Βασιλείου Ἰβάνοβιτς νὰ καταγράψῃ τὰ ἄπειρα ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ ἀθροισθέντα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα, καὶ ὅστις ἐπρόκειτο νὰ διανύσῃ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἐν Ῥωσσίᾳ καὶ ν' ἀναθρέψῃ τὴν γενεὰν τῶν νεωτέρων ἀνδρῶν, τῶν ἐπαξίων ν' ἀπαρνηθῶσι τὴν ζοφερὰν τοῦ ιστ'. αἰῶνος πραγματικότητα.

Μάξιμος ὁ Ἕλλην ἐγεννήθη ἐν Ἠπείρῳ τῷ 1480. Ἐν ἔτει 1518, ἐν ἀνθηρᾷ ἔτι ἡλικίᾳ, μετέβη εἰς Ῥωσσίαν. Εἶχεν ἐκπαιδευθῆ ἐν Ἰταλίᾳ, ἰδίως δὲ ἐν Βενετίᾳ καὶ Φλωρεντίᾳ, πόλεσιν, αἵ τινες, ὡς γνωστόν, ὑπῆρξαν ἡ ἑστία τῶν λογίων Ἑλλήνων τοῦ ιε'. αἰῶνος. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐμελέτησε τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς, οὓς ἀεί ποτε τοὺς πρώτους αὐτοῦ διδασκάλους ἀπεκάλει· ἐκεῖ ἔμαθε τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν. Ἐν Φλωρεντίᾳ μεγίστην ἐπὶ τοῦ Ἕλληνος λογίου ἐξήσκησεν ἐπιρροὴν ὁ διάσημος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Ἰταλὸς ἱεροκήρυξ Ἱερώνυμος ὁ Σαβοναρόλας. Ἅμα τῇ εἰς Ἑλλάδα ἐπιστροφῇ ὁ Μάξιμος μετέβη εἰς τὸ ὄρος Ἄθω, ἔνθα ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Μεταβὰς εἰς Μόσχαν ἐπελήφθη, ὡς εἴπομεν, τῆς ταξινομήσεως τῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ βασιλέως ἑλληνικῶν χειρογράφων, τῆς εἰς τὴν ρωσσικὴν ἢ μᾶλλον σλαβο-ρωσσικὴν μεταφράσεως τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῆς διορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων ἐν τῇ ρωσσικῇ μεταφράσει τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἀνὴρ ἐκπαιδευθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, εἰδισμένος δὲ νὰ περιστοιχίζηται ὑπὸ τῆς διανοητικῆς τῆς Εὐρώπης ἀναπτύξεως, δὲν ἠδύνατο νὰ θεᾶται ἀπαθῶς τὴν οἰκτρὰν τῶν γραμμάτων κατάστασιν, δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἀδιαφόρως τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας, ἐν ᾧ ἐκυλίοντο οὐχὶ μόνον ἅπασαι τῶν πολιτῶν αἱ τάξεις ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ κλῆρος. Ὅθεν μετὰ μεγάλης σπουδῆς ἐπελήφθη συγγραμμάτων ἐν ἀρχῇ ὅλως θρησκευτικῶν κατὰ τῶν αἱρέσεων, κατὰ τῶν Λατίνων, καὶ κατὰ τῶν κακῶν παρὰ τοῖς Ῥώσσοις ἑρμηνειῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς· κατόπιν δὲ ἔστρεψε τὸν δεξιώτατον αὐτοῦ κάλαμον καὶ κατὰ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ κακῶς ἐχόντων. Καθ' ὅλην τὴν τριακονταετῆ ἐν Ῥωσσίᾳ διαμονήν του συνέγραψεν ἑκατὸν τεσσαράκοντα συγγράμματα πλείστης ἀξίας, πλουτίσας οὕτω τὴν ρωσσικὴν φιλολογίαν διὰ πλήθους ὅλως νέων αὐτῇ ἔργων, μεγάλως ἐπιδρασάντων ἐπὶ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τῶν μεταγενεστέρων. Κατέλιπε δὲ καὶ πολλοὺς μαθητάς, διαπρέψαντας ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ πολιτείᾳ, οἵτινες μεθ' ὑπερηφανείας ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς "μαθητὰς τοῦ Μαξίμου", ὅπερ, ὡς λέγει ὁ Σολοβιόφ, καταδεικνύει κάλλιον παντὸς τὴν σημασίαν, ἣν ἐκέκτητο ὁ διάσημος μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Δυστυχῶς καὶ ὁ Μάξιμος ἐγένετο θῦμα μοχθηρίας καὶ κακεντρεχείας τῶν συγχρόνων του Ῥώσσων. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ δυστήνου ὁμογενοῦς ἡμῶν τούτου διὰ πολλῶν ραδιουργιῶν καὶ μηχανορραφιῶν κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ πείσωσι τὸν βασιλέα Βασίλειον, ὅτι ὁ Μάξιμος εἶναι συνένοχος βογιάρου τινὸς ἐχθρικῶς πρὸς τὸν ἡγεμόνα διακειμένου. Συνεπείᾳ τῆς καταγγελίας ταύτης ὁ Μάξιμος ἐκρατήθη ἐν τῇ Σιμονόβσκαϊᾳ μονῇ· ὅτε δὲ κατώρθωσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐντελῆ ἀθωότητά του, κατηγορήθη καὶ πάλιν, ὅτι ἐν γνώσει κακῶς ἀνεσκεύασε τὸ κείμενον τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, καὶ συνεπείᾳ τούτου ἡ ἐν Μόσχᾳ συγκροτηθεῖσα τῷ 1525 Σύνοδος ἐκήρυξεν αὐτὸν αἱρετικὸν καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἰσόβιον εἰρκτὴν ἐν ἑτέρᾳ μονῇ. Ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Τρομεροῦ ὁ Μάξιμος μετακομίσθη εἰς τὴν Τρόϊτσκο-Σεργιέβσκαϊαν-Λαύραν, ἔνθα καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 1556. (Ὅρα τὴν ἐν τέλει σημείωσιν.)

Παρατηρητέον ὅτι ὁ Μάξιμος ἐν τοῖς πλείστοις τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δίδει προτίμησιν τῇ θεολογίᾳ καὶ θεωρεῖ τὴν ἐκμάθησιν τῶν κλασικῶν συγγραφέων ὑπὸ ἔποψιν κληρικήν· δείκνυται δὲ ἀνὴρ μεγάλης παιδείας, ἀμερολήπτου κρίσεως καὶ ἀνεξαρτήτου χαρακτῆρος. Τῷ Μαξίμῳ τούτῳ ὀφείλουσιν οἱ Ῥῶσσοι τὴν εἰς Ῥωσσίαν εἰσαγωγὴν τῆς τυπογραφικῆς τέχνης, ἣν οὗτος εἶχε μυηθῆ ἐν Βενετίᾳ. Τοῦτο φανεροῦται ἐκ τινος σωζομένης αὐτοῦ ἐπιστολῆς, ἐν ᾗ λέγει, "ὅτι ἐν Βενετίᾳ κατῴκει φιλόσοφός τις νουνεχής, Ἄλδος Μανούκιος ἐκ Φρυγίας καταγόμενος, παρ' ᾧ ἐσύχναζε πολλάκις". Ὁ Ἄλδος οὗτος ὑπῆρξεν εἷς τῶν διασημοτέρων ἐν Εὐρώπῃ τυπογράφων.

Κατὰ προτροπὴν τοῦ Μαξίμου ἐσυστήθη ἐν Ῥωσσίᾳ τῷ 1553 τὸ πρῶτον τυπογραφεῖον, τῇ δὲ α'. Μαρτίου 1564 ἐξετυπώθη τὸ πρῶτον ἐν Ῥωσσίᾳ βιβλίον. Δέκα ὅλα ἑδδομηκονταετῆ ἔτη πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ οἰκοδομήματος, τοῦ προδιορισθέντος διὰ τυπογραφεῖον καὶ ὀνομασθέντος "Τοπογραφικὴ Αὐλή" (Печатный дворъ).

Ἡ ἐπιρροὴ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Μαξίμου ὑπῆρξε τοσοῦτον τελεσφόρος, ὥστε μετὰ παρέλευσιν μιᾶς μόνης εἰκοσιπενταετηρίδος μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἱδρύθη ἐν Κιέβῳ (1594) ἀνωτέρα Σχολή, ὀνομασθεῖσα "Σχολὴ τῆς ἑλληνοσλαβικῆς καὶ λατινο-πολωνικῆς γραφῆς", διʼ ἧς ἐτέθη ἐν Ῥωσσίᾳ ἡ βάσις τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Ἑτέραν τοιοῦτου εἴδους Σχολήν, τὴν "Ἑλληνο-λατινικὴν" ἐπικληθεῖσαν ἐσύστησεν ἐν ἔτει 1633 ὁ Πατριάρχης Φιλάρετος παρὰ τῇ μονῇ Τζουδόβῳ, ὁ δὲ εὐπατρίδης Ῥτίστεβ, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὴν χορείαν τῶν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐν Ῥωσσίᾳ λογίων, προσεκάλεσεν ἐκ τῆς ἐν Κιέβῳ Λαύρας εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἀνεγερθεῖσαν Ἀνδρεγιέβσκαϊαν μονὴν εὐμαθεῖς τινὰς Ἕλληνας μοναχοὺς πρὸς μετάφρασιν βιβλίων ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Σλαβικὴν καὶ πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας. Ὁ Ἕλλην μητροπολίτης Γάζης, Παΐσιος Λιγαρίδης, ἀφιχθεὶς εἰς Μόσχαν τῷ 1660 ἐξεφράσθη πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι αἱ ἐκ τοῦ ζητήματος τοῦ Πατριάρχου Νίκωνος προκύψασαι ταραχαὶ προῆλθον ἐκ τῆς ἀμαθείας τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι ἡ μόνη ῥιζικὴ θεραπεία συνίσταται εἰς τὴν ἵδρυσιν σχολείων. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐξ Ἀνατολῆς Πατριάρχαι οἱ προσκληθέντες εἰς Μόσχαν ὅπως δικάσωσι τὸν Νίκωνα (1666) κατέπεισαν τὸν βασιλέα Ἀλέξιον νὰ ἱδρύσῃ σχολεῖα. Ἤδη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλεξίου Θεόδωρος, μαθὼν παρὰ τοῦ ἱερομονάχου Τιμοθέου, διανύσαντος ἔτη τινὰ ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐν τῷ Ἄθωνι, περὶ τῆς λυπρᾶς καταστάσεως τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ ἐν Μόσχᾳ σχολήν, "παρέχουσαν ὄφελος τοῖς τε Ἕλλησι καὶ τοῖς Ῥώσσοις, συνδιαλάττουσαν αὐτοὺς μεταξύ των, συμβάλλουσαν εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ῥωσσίας πρὸς τὴν Ἀνατολήν, καὶ παρέχουσαν τὴν παιδείαν προπύργιον ἀναγκαιότατον ἐν τῷ κατὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν Λατίνων ἀγῶνι." Ἡ σχολὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀνωτάτη ἐν Ῥωσσίᾳ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς ὃν ἀπετάνθηναν ἐκ Ῥωσσίας πρὸς εὕρεσιν καθηγητῶν, ἀπέστειλεν εἰς Μόσχαν (τῷ 1685) τοὺς δύο γνωστοὺς ἀδελφοὺς Λειχούδας Ἰωαννίκιον καὶ Σωφρόνιον. Μὲ τὴν ἔναρξιν τῶν παραδόσεων αὐτῶν ἄρχεται καὶ ἡ ἱστορία τῆς Σλαβο-ἑλληνικο-λατινικῆς Ἀκαδημίας, ὅπως ὠνομάσθη ἡ ἀνωτέρω Σχολή. Ἡ ἐν αὐτῇ ἐκπαίδευσις ἦτο ὅλως βυζαντινο-ἑλληνική. Οἱ Λειχοῦδαι εἶχον ἐκπαιδευθῆ πρῶτον μὲν ἐν Ἑλλάδι καὶ κατόπιν ἐν Βενετίᾳ καὶ ἐν Παταυίῳ. Ἐν διαστήματι ὀκτὼ ἐτῶν (1686—1694) διῆλθον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτῶν ἐν Μόσχᾳ τὴν γραμματικήν, τὴν ποιητικήν, τὴν ῥητορικήν, τὴν λογικὴν καὶ μέρος τῆς φυσικῆς. Τὰ παρ' αὐτῶν ἐκδοθέντα διδακτικὰ βιβλία καταδεικνύουσιν ὅτι ἐπιστημόνως ἐγνώριζον τήν τε Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν φιλολογίαν. Ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἐν τῇ λογικῇ καὶ τῇ φυσικῇ ἠκολούθουν τὸν Ἀριστοτέλη, ὅστις, ὡς ἔλεγον, ὑπῆρξεν ὁ ἡγέτης καὶ ὁδηγὸς πασῶν τῶν Ἀκαδημιῶν. Κατόπιν μετέβησαν οἱ Λειχοῦδαι εἰς Νόβγοροδ, ἔνθα ὁ Πατριάρχης Ἰωὰβ προσεκάλεσεν αὐτοὺς (1716) καὶ τῇ ἀρωγῇ αὐτῶν ἵδρυσεν ἐπίσης Σλαβο-ἑλληνο-λατινικὴν Σχολήν. Ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη οἱ Λειχοῦδαι κατεγίνοντο ἐνταῦθα εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὴν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μετάφρασιν βιβλίων σπουδαίως ἐπηρεασάντων τὴν σύγχρονον ρωσσικὴν φιλολογίαν.

Οὕτω ἀπαρχῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Μαξίμου ἐπῆλθε πλήρης ἀποκατάστασις τῶν φώτων ἐν Ῥωσσίᾳ παρὰ τῆς ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ αὐτοῖς ποδηγετηθείσης Ἀκαδημίας. Τοιουτοτρόπως ἅπασα ἡ ἀρχαία περίοδος τῆς ρωσσικῆς

φιλολογίας, Βυζαντινὴ καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Ῥώσσων καλουμένη, ἔσχε πλήρη τὴν τοῦ Βυζαντισμοῦ ἐπίδρασιν μέχρι τῆς παρὰ τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἀρξαμένης ἀναμορφώσεως, ὅτε ἔπαυσεν ἡ βυζαντιακὴ ἐπιρροὴ παραγκωνισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκ τῆς Δύσεως προερχομένης. Οὐδεὶς ὅμως ἐστὶν ὁ δυνάμενος νὰ διαμφισβητήσῃ ὅτι καὶ μεταγενεστέρως, τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν μέχρις ἐσχάτων, παρὰ τῷ κλήρῳ καὶ τῷ λαῷ, ἐξαιρέσει τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῆς ρωσσικῆς κοινωνίας, ἐτηρήθη ἀλώβητος ἡ μεγίστη ἐκείνη ἐξ' Ἀνατολῆς ἐπίδρασις. Καὶ ὅμως οἱ Ῥῶσσοι πειρῶνται παντὶ σθένει νὰ καταδείξωσιν ὅτι ἡ ἐπιρροὴ αὕτη δὲν ἦτο ἰσχυρὰ τοσοῦτον ὥστε νὰ ῥιζοβολήσῃ παρ' αὐτοῖς. "Τὸ ρωσσικὸν κράτος ἐσχηματίσθη, λέγει ὁ διάσημος Ῥῶσσος ἱστορικὸς Σολοβιόφ (Ἱστορία τῆς Ῥωσσίας Τομ. Α. σελ. 273—274) ἐπὶ γῆς παρθένου, ἐφ' ἧς ἡ ἱστορία καὶ ὁ πολιτισμὸς ξένου ἔθνους οὐδὲν κατέλιπον ἴχνος· οὐδεμία παράδοσις, οὐδὲν καθίδρυμα ἐκληροδοτήθη ἐκείνῃ τῇ ρωσσικῇ κοινωνίᾳ ἥτις ὤφειλε ν' ἀρχίσῃ τὸν ἱστορικὸν αὐτῆς βίον διὰ τῶν ἰδίων της μόνον μέσων. Ἡ νεογεννηθεῖσα κοινωνία ἀπέφυγε ξένην ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἐκ μέρους ἐθνῶν ἐν κρείττονι πολιτικῇ θέσει εὑρισκομένων. Ἡ Ῥωσσία παρεδέξατο τὸν χριστιανισμὸν ἐκ Βυζαντίου, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ "Βυζάντιον μεγάλην ἔσχεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ βίου "τῆς νεαρᾶς ρωσσικῆς κοινωνίας· ἀλλ' ὁ Ἑλλη"νισμὸς ἔσχεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας κατὰ "τόσον μόνον καθ' ὅσον ἐθέλησεν αὕτη μόνη νὰ "παραδεχθῇ τοιαύτας μορφάς, ὧν οἱ Ῥῶσσοι "ἠθέλησαν νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπιρροὴν· οὔτε ἡ "κληρικὴ ἀρχὴ οὔτε ἡ κοσμικὴ τῆς Ἀνατολικῆς "Αὐτοκρατορίας ἠδύναντο νὰ ἔχωσι πλήρη ἐπιρ"ροὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ ρωσσικοῦ "βίου· αἱ βυζαντιακαὶ πολιτικαὶ γνώσεις διοχε"τευόμεναι εἰς Ῥωσσίαν παρὰ τοῦ κλήρου ἠδύ"ναντο τότε μόνον νὰ ἐπιτύχωσι καιρίαν ἀπόσβεσιν "φάσεών τινων τοῦ ρωσσικοῦ βίου, ὅτε αἱ φάσεις "αὗται εἶχον ἤδη τελείως σαλευθῆ συνεπείᾳ "ἐσωτερικῶν αἰτίων." Συμφωνοῦμεν καὶ παραδεχόμεθα ὅτι ἡ ἐπιρροὴ δὲν ἦτο ὁλικὴ καὶ ὅτι δὲν ἀνεφάνη καθ' ὅλα τὰ βήματα τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ ρωσσικοῦ βίου· ὅτι ὅμως τὴν διανοητικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς φιλολογικὴν πορείαν ὀφείλει ἀποκλειστικῶς ἡ Ῥωσσία τῷ Βυζαντισμῷ, τοῦτο εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὡς ἐπειράθημεν νὰ καταδείξωμεν τοῦτο ἐν τῇ παρούσῃ διατριβῇ.

Σημ. Ἐν τῇ "Συλλογῇ ἱστορικῶν ἐγγράφων τῶν εὑρισκομένων ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις καὶ τοῖς ἀρχείοις τοῦ ρωσσικοῦ Κράτους", τῇ ἐκδοθείσῃ ἐν Μόσχᾳ ὑπὸ τῆς ἀρχαιογραφικῆς ἐπιτροπῆς τῆς αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας ἐν ἔτει 1819, ἐν Τόμῳ Α'. σελ. 141 εὕρηται ἔκθεσις ἀνακρίσεως τοῦ Μαξίμου, ἣν παραθέτομεν ὅπως καταδείξωμεν ὁποῖα αἰσθήματα ἔτρεφον οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ Ῥῶσσοι κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ πόσον ἀγνώμονες ἐδεικνύοντο πρὸς τὴν τελεσφόρον ἐπιρροὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. "Ὁ Μάξιμος κατέθεσεν· Ὁ Βερέγιεν μοὶ εἶπεν "ὅτι ὁ βασιλεὺς (Βασίλειος) ὀλίγον λυπεῖται "τοὺς ἀνθρώπους· ἅμα δὲ ἔφθασαν ἐνταῦθα οἱ "Ἕλληνες ἡ χώρα ἡμῶν ἐγένετο ἀνάστατος· "μέχρι τοῦδε διήγημεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ· "ἅμα ὅμως ἔφθασεν εἰς Ῥωσσίαν ἡ μήτηρ τοῦ "βασιλέως, ἡ μεγάλη δούκισσα Σοφία μετὰ τῶν "Ἑλλήνων σας, ἤρξαντο διχόνοιαι καὶ ἔριδες, "ὡς παρ' ὑμῖν ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατό"ρων ὑμῶν. Καὶ ἐγὼ ἀπήντησα τῷ Βερέγιεν· "ἡ μήτηρ τοῦ βασιλέως, ἡ μεγάλη δούκισσα "Σοφία, εἶναι γένους μεγάλου, πατρόθεν μὲν ἐξ "οἴκου βυζαντινοῦ, μητρόθεν δὲ ἐκ τοῦ μεγάλου "δουκὸς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Φερράρης. Καὶ ὁ Βερέ"γιεν μοὶ ἀπήντησεν· Ὁπωσδήποτε ἐκ Βύζαν"τίου ἦλθον αἱ διχόνοιαι εἰς τὴν Ῥωσσίαν. "Μεθ' ὃ μὲ ἠρώτησεν· Ἐπιθυμεῖς, ὁ μέγας "δοὺξ νὰ σοὶ χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανέλθῃς "εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος; Ἀπαντήσαντος ἐμοῦ, ὅτι "τοῦτο καὶ ἐπιθυμῶ, ἀλλ' ὁ μέγας δοὺξ ἀρνεῖται, "προσέθηκεν ὁ Βερέγιεν· Οὔτε κἂν νὰ τὸ φαν"ταισθῇς, ἀφ' οὗ ἅπαξ ἦλθες ἐνταῦθα, καὶ εἶσαι "ἄνθρ σοφὸς καὶ εἶδες ἐνταῦθα τά τε ἀγαθὰ καὶ "τὰ κακὰ ἡμῶν, δύνασαι ἐπιστρέφων ἐκεῖ νὰ "διηγηθῇς τὰ πάντα." Τὸ ἔγγραφον τοῦτο (χειρόγραφον) εὑρίσκεται ἐν τῷ ἐν Μόσχᾳ ἀρχειοφυλακίῳ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπ' αὐξοντα ἀριθμὸν 172.

Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΤΕΛΟΣ.

Η ΤΟΜΗ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

(Μετὰ χάρτου, ὅρα σελ. 20.)

Ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν πρὸς διάτρησιν τοῦ κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ ἐγένετο ἤδη ἐπισήμως. Τῇ 22 Ἀπριλίου (ἔτ. παλ.) ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἀνώρυξε διὰ τοῦ πτύου τὸ πρῶτον χῶμα, καὶ ἐτέλεσεν οὕτω τὰ ἐγκαίνια ἔργου μεγάλου, μεγίστην διὰ τὴν φίλην ἡμῶν πατρίδα ἔχοντος σπουδαιότητα.

Οὐδεὶς κόλπος τῆς Μεσογείου εἶχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα σημασίαν τοσαύτην, ὅσην ὁ τῆς Κορίνθου. Εἰσδύων εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Ἑλλάδος, κεχωρισμένος δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους διὰ στενῆς λωρίδος γῆς (τοῦ Ἰσθμοῦ) ὁ κορινθιακὸς κόλπος, ἕνεκα μάλιστα τοῦ δυσκόλου καὶ ἐπικινδύνου περίπλου τῆς Πελοποννήσου, ἀπετέλει τὸν συντομώτερον καὶ ἀσφαλέστερον μεταξὺ δύσεως καὶ ἀνατολῆς σύνδεσμον. Πόλεις πολυάνθρωποι καὶ πλούσιαι ἐκόσμουν τὰ παράλια αὐτοῦ, ἐν αἷς πρωτίστη πασῶν ἡ Κόρινθος, τὸ κέντρον τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ. Ἤδη κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους εἶχε κατασκευασθῆ πρὸς εὐχερεστέραν συγκοινωνία διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ὁδὸς τεχνητὴ καὶ ὁμαλή, ὁ διωλκὸς, δι' οὗ μετεκομίζοντο ἀπὸ τῆς μιᾶς θαλάσσης εἰς τὴν ἄλλην τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ μικρὰ πλοιάρια. Ἕνεκα δὲ τῆς μεγάλης ἐμπορικῆς κινήσεως προήχθη ἡ πόλις τῆς Κορίνθου εἰς τοσοῦτον πλούτου.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων φυσικὸν ἦτο νὰ γείνῃ ἐνωρὶς ἤδη σκέψις περὶ διατρήσεως τῆς μικρᾶς ταύτης λωρίδος τῆς γῆς καὶ περὶ σχηματισμοῦ θαλασσίας ὁδοῦ, διευκολυνούσης τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν. Πρῶτος ὁ Περίανδρος, ὁ τῆς Κορίνθου τύραννος, ἀνὴρ μεγαλεπήβολος καὶ ἰσχυρός, διενοήθη ἐν ἔτει 625 πρὸ Χρ. ν' ἀφαιρέσῃ τὸ κώλυμα τοῦτο, τὸν Ἰσθμόν. Ἄγνωστον ὅμως διατί τὸ σχέδιον δὲν ἐξετελέσθη. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ὁ ἔνδοξος κατακτητής, ἤθελε κατορθώσει αὐτὸ ἐὰν δὲν ἀπεσπᾶτο παρὰ τῶν ἐπανειλημμένων αὐτοῦ ἐκστρατιῶν. Κατὰ Στράβωνα Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἀνέλαβε πάλιν τὸ σχέδιον, ἀλλ' ἐμποδίσθη εἰς τὴν ἐκτέλεσίν του διʼ αἰτίαν, ἣν ἡμεῖς σήμερον θεωροῦμεν γελοίαν. Οἱ μηχανικοὶ αὐτοῦ δηλαδὴ τῷ παρέστησαν, ὅτι οὖσης τῆς ἐπιφανείας τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου κατὰ πολὺ ὑψηλοτέρας τῆς τοῦ Σαρωνικοῦ, ἄφευκτος ἐπέκειτο ὁ κίνδυνος τῆς καταποντίσεως τῆς τε Αἰγίνης καὶ τῶν πέριξ νήσων. Κατὰ τὸν Σουετώνιον καὶ τὸν Πλούταρχον καὶ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ ἐν τῇ θέσει τῆς καταστραφείσης Κορίνθου τὴν νέαν Κόρινθον (colonia Julia Corinthus) ἱδρύσας, ἐνετείλατο τῷ τότε ἐξόχῳ μηχανικῷ Ἀνέρῳ νὰ μελετήσῃ τὸ ἔργον. Μόλις ὅμως ὁ Νέρων σοβαρῶς ἐπελήφθη τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ. Ἐν ἔτει 67 μ. Χρ. ὁ Νέρων ἰδίαις χερσὶν ἀνώρυξε τὸ πρῶτον χῶμα ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ὅπου ἑξακισχίλιοι Ἰουδαῖοι δοῦλοι, καὶ κατάδικοι εἰργάζοντο. Αἱ ἐργασίαι ἔβαινον ἀπροσκόπτως ὅτε ἐπανάστασις ἐκραγεῖσα ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὁ ἐπελθὼν θάνατος τοῦ αὐτοκράτορος παρεμπόδισαν αὐτάς. Ὁ Δίων Κάσσιος διηγεῖται ὅτι φαινόμενα ἔκπαγλα καὶ φρικώδη, θρῆνοι καὶ στεναγμοὶ ὑπόγειοι, αἷμα ἀναβρῦον ἐκ τοῦ ἐδάφους κ. τ. τ. κατεφόβισαν τοὺς ἐργαζομένους, οἵτινες ἔντρομοι ἐγκατέλιπον τὰ ἔργα. Παράδοσίς τις ἀναφέρει ὅτι τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἐπὶ Ἐνετοκρατίας, ὅτε οἱ κατὰ διαταγὴν τῆς ἑνετικῆς δημοκρατίας ἐργαζόμενοι εἰς τὴν διάτρησιν τοῦ Ἰσθμοῦ εἶδον αἴφνης ἀναβρῦον αἷμα καὶ καταπτοηθέντες παρήτησαν καὶ πτύα καὶ ἀξίνας. Φαίνεται ὅτι ὁ εἰς μέρα τινα τοῦ ἐδάφους εὑρισκόμενος ἐρυθρόλιθος ἦτο ὁ τοὺς προληπτικοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους φοβίσας καὶ ὁ τὴν παράδοσιν γεννήσας. Βαθμηδὸν ὅμως ἐσχηματίσθη ἡ ἰδέα

αἱ γραμμαὶ αὗται εἶναι μακρότεραι, ἡ μὲν πρώτη ἔχουσα μῆκος 6740 μέτρων, ἡ δὲ δευτέρα 11 χιλιομέτρων, ἐν ᾧ ἡ γραμμὴ τοῦ Νέρωνος μόλις ἔχει μῆκος 6342 μέτρων. Ἐὰν προσθέσωμεν εἰς τοῦτο ὅτι ἡ γραμμὴ τοῦ Νέρωνος εὐθεῖα οὖσα μέγιστον ἔχει διὰ τὴν ναυτιλίαν πλεονέκτημα πειθόμεθα ὅτι ταύτην κατὰ φυσικὸν λόγον ἔπρεπε νὰ προτιμήσῃ ἡ τὸ ἔργον ἀναθοῦσα Ἑταιρία. Τὰ ἔξοδα τῆς διατρήσεως ὑπελογίσθησαν εἰς 50 ἑκατομμύρια φράγκων, δι' ἃ ἐξεδόθησαν ἤδη μετοχαί, αἵτινες κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ὑπερεκαλύφθησαν, διότι ἡ ἐπιχείρησις μεγίστην παρουσιάζει πιθανότητα ἐπιτυχίας. Μὲ ὅλην τὴν δυσκολίαν τῆς διαβάσεως τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σήμερον ἤδη ἡ διὰ θαλάσσης κίνησις ἐν τε τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ καὶ ἐν τῷ Σαρωνικῷ εἶναι ζωηρά. Τὰ κατὰ μέσον ὅρον κατ' ἔτος εἰς τοὺς παρὰ τὸν Ἰσθμὸν λιμένας προσορμιζόμενα ἀτμόπλοια (ἐξαιρέσει ἀπείρων ἱστιοφόρων) εἶναι 450.

Ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ τὸν Μαλέαν ἐτησίως περιπλέοντα εἶναι 1500 ἀτμόπλοια ταχυδρομικά, ἄλλα τόσα ἐμπορικὰ καὶ ἰδιωτικά, καὶ 300 περίπου πολεμικά. Ὅταν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἄνεμοι ἐν τῷ κορινθιακῷ κόλπῳ εἶναι καὶ ἠπιώτεροι καὶ εὐνοϊκώτεροι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ σήμερον τὸν Μαλέαν περικάμπτοντα ἀτμόπλοια θὰ προτιμήσωσι τὸν διὰ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου πλοῦν. Διὰ τῆς θαλασσίας ταύτης ὁδοῦ συντέμνεται ἡ ἀπόστασις διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἐν γένει διὰ τὴν Ἀνατολὴν κατὰ 185 μὲν θαλάσσια μίλια διὰ τὰ ἐκ Τεργέστης ἐρχόμενα πλοῖα, κατὰ 95 μίλια διὰ τὰ ἐκ Μασσαλίας καὶ Γενούης καὶ κατὰ 38 μίλια διὰ τὰ ἐξ Ἱσπανίας καὶ Γιβραλτάρης, ὅπερ ἐλαττόνει τὸν πλοῦν κατὰ 24, 15 καὶ 8 ὥρας καὶ ἐπιφέρει μεγάλην εἰς τὴν καύσιμον ὕλην οἰκονομίαν.

Εἰς τὴν τομὴν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου πρώτιστον καὶ ἄμεσον συμφέρον ἔχει ἡ Ἑλλάς, διότι δι' αὐτῆς μεγάλη θέλει δοθῆ εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θιομηχανίαν ἀνάπτυξις· ὁ δὲ κορινθιακὸς κόλπος θέλει ἀνακτήσει τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ δόξαν καὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ σπουδαιότητα.

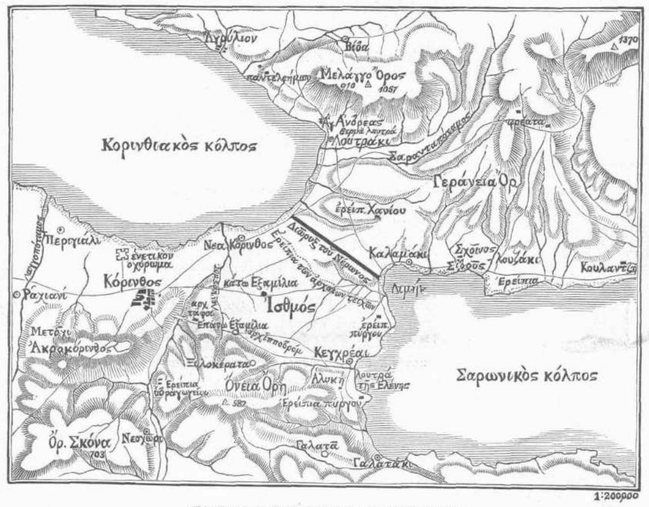

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ.

(Μετὰ εἰκόνων, ὅρα σελ. 21.)

Πρὸ ἐτῶν ἤδη τὸ ζήτημα τῆς στιγμιαίας διὰ τῆς φωτογραφίας ἀποτυπώσεως ἐπασχολεῖ τοὺς περὶ τὴν φωτογραφίαν καταγινομένους. Κατὰ τὸ 1874 ὁ JANSSEN ἔκαμε τοιαύτας δοκιμὰς ἀποβλεπούσας εἰς τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων, ὁ δὲ MUYBRIDGE ἐπειράθη νὰ μεταδώσῃ φωτογραφικῶς τὰς κινήσεις τῶν ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Πρῶτος ὅμως ὁ MAREY ἐσχάτως κατώρθωσε νὰ φωτογραφήσῃ πετῶντα πτηνά. Διὰ τῆς πρωτοτύπου ταύτης ἐφευρέσεως μετ' οὐ πολὺ ἡ πτῆσις τῶν πτηνῶν θ' ἀποκαλύψῃ ἡμῖν πάντα τὰ μυστικά της, καὶ ἐὰν τὸ ζήτημα τῆς ἀναερίου κινήσεως συμβαδίσῃ μετὰ τῆς μελέτης περὶ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν δυνάμεθα πεποιθότως νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ ὁ μῦθος τοῦ Ἰκάρου μετὰ βραχὺ θὰ καταστῇ πραγματικότης.

Ὁ MAREY εἶναι εἷς ἐκ τῶν πρώτων τῶν ἐφαρμωσάντων τὴν φωτογραφίαν ἐπὶ τῶν φυσιολογικῶν μελετῶν. Ἠνάγκασε τὰ ὑπὸ ἐξέτασιν ὄργανα νὰ ἐγγράψωσιν ἀφ' ἑαυτῶν πάντα τὰ φαινόμενα τῆς κινήσεως αὐτῶν, νὰ συντάξωσι τρόπον τινὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν βιογραφίαν. Μέχρι τοῦδε ἡ γραφικὴ μέθοδος ἐπέβαλλε σύνδεσμον ὑλικὸν μεταξὺ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν ζώου καὶ τῆς ἐξεταστικῆς μηχανῆς. Χάρις ὅμως εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ MAREY ἐπινοηθὲν φωτογραφικὸν πολύκροτον ὁ σύνδεσμος οὗτος κατέστη περιττός, τοὐλάχιστον διά τινας μελέτας ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ζώων, ἐπὶ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν κ. τ. τ. Δι' αὐτοῦ τοῦ ἐργαλείου ἡ φύσις συλλαμβάνεται οἱονεὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ, χαράττουσα τὰ ἴχνη τῶν ταχυτάτων κινήσεων, ἃς ὁ ὀφθαλμὸς ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθήσῃ. Μὲ τὸ πολύκροτον τοῦτο ἐν χερσὶν ὁ ἐπιστήμων μεταβάλλεται εἰς θηρευτήν· ἡ φύσις δὲν προσέρχεται πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αὐτὸς προσέρχεται πρὸς τὴν φύσιν, ἧς ἀποκαλύπτει τινὰ τῶν μυστηρίων. Ἡ φυσεκθήκη του περιέχει 25 φωτογραφικὰς ὑέλους, αἵτινες ἀλληλοδιαδόχως τοποθετοῦνται καταλλήλως πρὸς τὸν σκοπόν.

Ὁ θηρευτὴς ἐξέρχεται εἰς θήραν, βλέπει πτηνόν, σημαδεύει καὶ κτυπᾷ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκπυροκρότησις φονικὴ ἡ ἐκ τοῦ ὅπλου του ἐξερχομένη, ἀλλὰ μόνον κρότος τροχοῦ, κρότος τῆς ἐντὸς τοῦ κοντακίου στρεφομένης πλακός. Ἐν δευτερόλεπτον διαρκεῖ ὁ κρότος οὗτος καὶ ἡ πλὰξ περιέχει ἤδη 12 μικρὰς φωτογραφικὰς ἀποτυπώσεις, παριστώσας τὰς διαφόρους τοῦ πτηνοῦ κατὰ τὴν πτῆσιν θέσεις. Ἡ πλὰξ αὕτη διὰ ἐντέχνου μηχανισμοῦ ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης. Πρὸς παραγωγὴν τῶν δώδεκα φωτογραφιῶν ἐν διαστήματι δευτερολέπτου ἀπαιτεῖται ἡ θέσις (pose) νὰ ἦναι βραχυτάτη· ἐν τῷ φωτογραφικῷ πολυκρότῳ εἶναι αὕτη 1/700 τοῦ δευτερολέπτου. Ἡ φωτογραφικὴ δελὸς δέον ν' ἀντικρύσῃ δωδεκάκις τὸ φωτογραφούμενον ἀντικείμενον. Ὁ MAREY ἐδοκίμασε νὰ διπλασιάσῃ τὴν ταχύτητα καὶ κατώρθωσε νὰ ἐνεργήσῃ φωτογραφικὰς ἀποτυπώσεις ἐν διαστήματι ἡμίσεως δευτερολέπτου· ἑπομένως ἡ θέσις ἦτο 1/1400 τοῦ δευτερολέπτου. Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου κατωρθοῦτο νὰ φωτογραφηθῇ ἡ ταχυτάτη τῶν πτηνῶν πτῆσις, διότι διὰ τῆς ταχύτητος ἐξαλείφεται ἡ τῆς κινήσεως τῶν πτερύγων μετάθεσις.

Παραλείπομεν ἐνταῦθα τεχνικάς τινας λεπτομερείας ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησιν τῶν ὑέλων, τὴν αὐτόματον ἀντικατάστασιν αὐτῶν χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῶσιν ὑπὸ τοῦ φωτὸς κ. τ. τ. Πάντα ταῦτα πραγματοποιοῦνται ἐν τῷ φωτογραφικῷ πολυκρότῳ, διὰ τῆς ἐπινοήσεως τοῦ ὁποίου ὁ MAREY ἀνεδείχθη ἐπιδέξιος μηχανικὸς ὡς πρὸ πολλοῦ ἦτο ἤδη γνωστὸς ὡς ἔξοχος φυσιολόγος.

Τῆς περιέργου ταύτης ἐφευρέσεως, τῆς προωρισμένης νὰ διευκολύνῃ σημαντικῶς τὰς φυσιολογικὰς μελέτας, μεταδίδομεν ἐνταῦθα εἰκόνας τινὰς πρὸς πλειοτέραν τοῦ ἀντικειμένου διασάφησιν. Ἡ μία εἰκὼν παριστᾷ τὸ φωτογραφικὸν πολύκροτον ἐξωτερικῶς, ἡ ἑτέρα τὸν ἐσωτερικὸν αὐτοῦ μηχανισμόν· ἄλλη τὸν θηρευτὴν μὲ τὸ ὅπλον εἰς χεῖρας καὶ σκοπεύοντα· ἑτέρα τὴν τοποθέτησιν τῶν φωτογραφικῶν πλακῶν μετὰ τῶν φωτογραφικῶν ἀποτυπώσεων, καὶ αἱ δύο τελευταῖαι τὰ φωτογραφηθέντα πτηνὰ μεγαλυνθέντα διὰ τῆς συνήθους ἐν τῇ φωτογραφίᾳ μεθόδου.

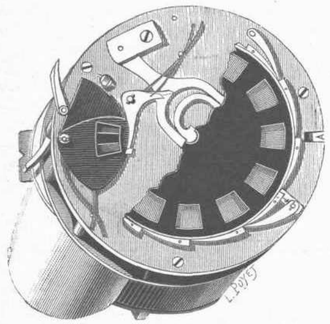

ΑΡ. 2.

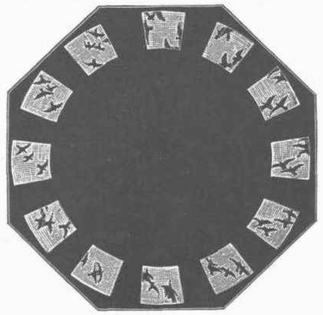

ΑΡ. 4.

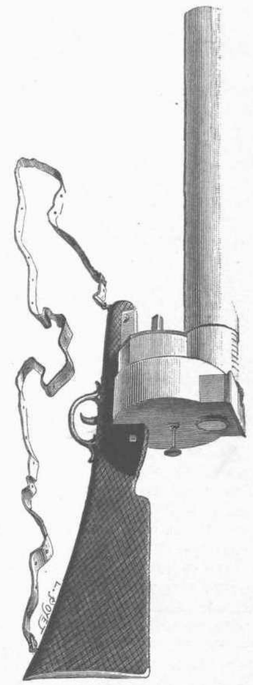

ΑΡ. 1.

ΑΡ. 3.

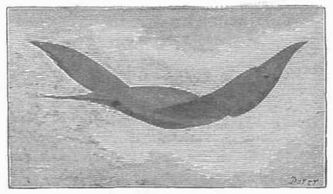

ΑΡ. 5.

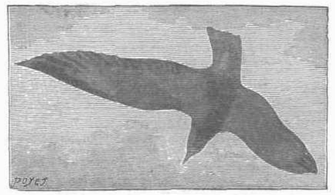

ΑΡ. 6.

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ.

εἰς μεγάλην ἀντιπαράστασιν. Ἀφ' ἑνός, ἀνοίξωμεν τὴν Βίβλον τῆς Φύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν Ἱερὰν Γραφήν, καὶ ἀντιπαραβάλωμεν ἀμφότερα τὰ κείμενα, ὅπως μάθωμεν, ἂν ἀκριβῶς πηγάζωσιν ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ αὐτουργοῦ . . .

"Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν."

Ὁ Ἱστορικὸς μᾶς διδάσκει ὅτι ἐν ἀρχῇ οὐδὲν ὑπῆρχεν, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ "μηδενὸς" ἔπλασε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Μετὰ ταῦτα ἐπειδὴ ἡ γῆ, ἐξελθοῦσα ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς κατάστασιν χάους, ἦν ἄμορφος καὶ ἐντελῶς κενή, ὁ Θεὸς εἶπε· "γενηθήτω φῶς". Κατόπιν τούτου ἐτελέσθη ἡ σύστασις τοῦ παντός. Ἐν τῇ συνοπτικῇ ταύτῃ εἰκόνι διεχαράχθη ἡ ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Ἐνταῦθα παρατηροῦνται δύο ἔργα· πρῶτον μὲν ὁ Θεὸς παρίσταται ὡς Δημιουργός, ἐνεργῶν διὰ τῆς δυνάμεώς του ἐπὶ τῆς ἀβύσσου τοῦ μηδενός, δεύτερον δὲ ὡς Μορφωτής, ἐνεργῶν δυνάμει τῆς σοφίας του ἐπὶ τοῦ χάους, ἐξ οὗ ἔμελλε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σύμπαν ἐν τῇ συμμέτρῳ αὐτοῦ τάξει καὶ ἁρμονίᾳ πάντων τῶν μερῶν πρὸς τὸ σύνολον καὶ ἐν τῇ διατηρήσει τῆς τάξεως ἐκείνης, ἥτις, ὡς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου, οὐδέποτε οὐδαμῶς μεταβληθήσεται κατὰ τὴν διάρκειαν πολλῶν χιλιετηρίδων. Ὁ Ἱστορικὸς μετ' ἀσυνήθους ἀκριβείας ἐξεφράσθη περὶ τοῦ πρώτου ἔργου τῆς δημιουργίας· ἐποίησεν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἤτοι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος· ἐν τῷ δευτέρῳ ὑπέδειξε τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ζωϊκοῦ βίου εἰς πολυειδεῖς καὶ τελειοτάτας μορφάς. Ἰδοὺ πόσον ἀκριβὴς εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς. Καθίσταται ἄρα γε δυνατὴ ἡ ἐλαχίστη διαμφισβήτησις ἐν τῇ μαρτυρίᾳ αὐτῶν τούτων τῶν γεγονότων;

"Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ κενή."

Πρὸς ἀναγωγὴν τῆς ὕλης ἐξ ἀμόρφου εἰς πρακτικὴν ἐνεργὸν κατάστασιν, ἀπαιτεῖται, ἐκτὸς τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως, δημιουργικὸς καὶ παντεπόπτης καὶ τὰ πάντα διευθετῶν Νοῦς. Εἰς αὐτὸν μόνον ὀφείλεται ἡ διάταξις τῶν σοφῶν καὶ τὸ πᾶν διεπόντων νόμων ἢ φυσικῶν δυνάμεων, τῶν ἐξασκουσῶν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὡρισμένης ἐνεργείας τῆς ὕλης, ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς προμεμελετημένης διευθύνσεως τῶν ἀρχικῶν τούτων δυνάμεων πρὸς ἐκπλήρωσιν ἀκριβῶς ὡρισμένου σχεδίου καὶ ἑνότητος τοῦ σκοποῦ. Ἂς ἐπεξηγήσωμεν τὸ θέμα τοῦτο. Ἐὰν ἡ ὕλη δὲν ἐπλάσθη, ἀλλ' ἐτύγχανεν αἰώνιος καὶ ἐξ οὐδενὸς ἐλάμβανεν ἀρχὴν ἐκτὸς ἀφ' ἑαυτῆς, τότε δέον νὰ ἦ ἀνεξάρτητος κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς ὑπάρξεώς της· τοῦθ' ὅπερ δὲν ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τῆς πείρας· τοὐναντίον, βλέπομεν, ὅτι οὐχὶ τὰ ἄτομα τῆς ὕλης μεταβάλλουσι τὰς ἰδιοτητάς των, ἀλλ' ἡ προσαρτηθεῖσα εἰς αὐτὰ δύναμις, κατὰ τὰς ποικίλας αὐτῆς ἐμφανίσεις, διευθυνομένας ἀναλόγως τῶν δημιουργικῶν ἰδανικῶν ἢ τύπων. — Ἡ δύναμις αὕτη ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης, ἅτινα μένουσιν ἀμετάβλητα, εἴτε συνέρχονται ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς δυνάμεως ἐκείνης εἰς πρίσμα ἢ εἰς ῥομβόεδρον ὀρυκτοῦ ἢ ἅλατος, εἴτε εἰσέρχονται εἰς τὴν σύνθεσιν ὀργανισμοῦ, συνιστῶντα διακεκριμένα ἀπὸ τῶν χημικῶν συνδυασμῶν πλέγματα, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπείκουσιν εἰς νόμους ἀνωτέρας τάξεως. Τὸ φυτὸν ἢ ὁ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς δὲν εἶναι ἁπλοῦν σύμπλεγμα ἀτόμων, ἐν εἴδει ἁπλῶν σωμάτων ὀξυγόνου, ὑδρογόνου, ἀνθρακικοῦ ὀξέος, σπλίγνεος καὶ λ., ἀλλ' ἰδιαιτέρα τοπικὴ δύναμις, ἥτις χαρακτηριστικῶς παράγει ἐκεῖνο ἰδίως τὸ φυτὸν ἢ τὸν ὀργανισμόν, ὁποῖον ἐστὶ χρεία, ὥστε ἀντιπρόσωπος γνωστῆς ὀργανικῆς ἢ ὀρυκτῆς μορφῆς παρίσταται οὐχὶ ἡ ὕλη, ἀλλὰ δύναμις, εἰδικῶς παράγουσα αὐτὴν τὴν μορφήν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ῥηθεῖσα δύναμις πανταχοῦ ἐνεργεῖ οὐχὶ συγκεχυμένως, ἀλλὰ μεθ' ὡρισμένου σκοποῦ· ἐὰν ἐναργῶς καθορῶμεν, ὅτι πάντοτε καὶ πανταχοῦ γνωστὰ ὀρυκτὰ κέκτηνται γνωστὰς μορφάς, ὅτι τὰ ἄτομα συνέρχονται κατὰ γνωστὴν ἀριθμητικὴν σχέσιν, ὅτι ἡ κίνησις τῶν ἀτόμων διευθύνεται πρὸς ἐπίτευξιν γνωστῶν ἀποτελεσμάτων, ὅτι εἰς τὰς ἀνωτάτας τάξεις τῆς πλάσεως, διὰ μέσου τῶν αὐτῶν ἐκείνων ἀτόμων, ἅτινα εἰσέρχονται καὶ εἰς τὰ ἄψυχα σώματα, ἐπιτυγχάνεται μεγαλοπρεπὴς ἐμφάνισις ζωῆς, πολλαπλασιασμὸς τῶν γενῶν, ὅτι ἐὰν ὑπεράνω τούτου ὑπάρχωσιν αἴσθησις, ἔνστικτα, καὶ εἰς τὸν ὕψιστον

ΣΚΕΨΕΙΣ.

Ὑπὸ Ι. Κοστενιέτσκη.

Σ. τ. Δ. Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς δοκησισοφίας ἄσμενοι καταχωρίζομεν τὴν ἐμβριθῆ διατριβὴν τοῦ Ῥώσσου Κοστενιέτσκη, ἣν μετέφρασεν ὁ ἐν Ῥοστοβίῳ λόγιος ἡμῶν φίλος, κ. Στέφανος Λοβέρδος.

Τὸ περὶ τῆς ἑξαημέρου δημιουργίας ζήτημα κατέχει ἔξοχον θέσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν θεολογικῶν ζητημάτων. Περὶ τὴν διεπίλυσιν αὐτοῦ ἠσχολήθησαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάσημοι θεολόγοι, ἐν οἷς καὶ βαθεῖς νόες, οἷοι Βασίλειος ὁ μέγας καὶ ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος, μεθ' ὅλην ὅμως τὴν ἐμβρίθειάν των δὲν κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τοὺς σκεπτικοὺς ἕνεκα τοῦ θεωρητικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐπιχειρημάτων των μὴ ἐπικυρωθέντων ὑπὸ ἰσχυρῶν διδομένων ἐκ μέρους τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος διετέλουν εἰς νηπιώδη κατάστασιν. Ἀλλὰ νῦν, χάρις εἰς τὴν ὡριμότητα καὶ ἐπεξεργασίαν τῶν ἐπιστημῶν τούτων, τὸ περὶ τῶν ἓξ ἡμερῶν πρόβλημα κατέστη προσιτὸν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς μὴ θεολόγους· δι' ὃ καὶ ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τοῦ "μονήματος ἐπιγραφομένου "Ἡ Κοσμογνωσία", ἐν τῷ προλόγῳ αὐτοῦ, εὐτόλμως εἶπεν· ""Ας προβῶμεν μετὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἐπιστήμης

βαθμὸν τῆς κοσμογονίας, τὸν ἄνθρωπον, νόησις καὶ συνείδησις τοῦ "ἐγώ" καὶ τοῦ περιστοιχοῦντος κόσμου, τότε τίς τολμᾷ νὰ εἰπῇ ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλη ὑπερτέρα διάνοια, ἐκτὸς αὐτοῦ; Ἤθελε τολμήσει τις ἀρά γε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ πᾶν μετὰ τῶν μαθηματικῶν νόμων τῆς κινήσεως τῶν περιπολουμένων ἐν τῷ ἀπείρῳ χώρῳ κόσμων, μετὰ τῶν λεπτῶν καὶ μόλις καταληπτῶν νόμων τῆς ζωῆς τῶν ὀργανικῶν ὄντων αὐτῶν τῶν κόσμων καί, ὡς κορωνίδα παντός, μετὰ τῆς νοήσεως τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐννοήσαντος, ἔστω καὶ ἐν μέρει, τὴν μεγάλην ταύτην Σοφίαν — εἶναι προϊὸν τοῦ μοιραίου, οὐχὶ δὲ δημιούργημα προαιωνίου Νοὸς καὶ Λογικοῦ, διαχαραξάντων τὸ σχέδιον τῆς κτίσεως καὶ ἐκτελεσάντων αὐτό; Ὁ θεόπνευστος Μωϋσῆς σαφῶς ἐνόησε τοῦτο, δι' ὃ καὶ παρέστησε τὴν εἰκόνα τῆς δημιουργίας διὰ θραχειῶν λέξεων, πλὴν ἐχουσῶν μεγάλην ἐσωτερικὴν σημασίαν, ὡς τοῦτο ἰδιάζει οὐχὶ εἰς ἀνθρώπινον, ἀλλ' εἰς θεόπνευστον ἐκ Θείου Πνεύματος γλῶσσαν.

"Ἡ γῆ ἦν ἄμορφος καὶ κενή, καὶ σκότος ἐπέκειτο ἐπὶ τῆς ἀβύσσου καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων."

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου τούτου εἶναι πρόδηλον, «ὅτι ἡ γῆ τὸ πρῶτον διετέλει δεδυθισμένη ἐντὸς ἀβύσσου ὑδάτων στερημένη πάσης ζωῆς ὅπερ καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς περικοπῆς, "ὅτι τὰ ὕδατα συνηθροίσθησαν εἰς τὰ μέρη των καὶ ἐφάνη ἡ ξηρά," μόνον δὲ μετὰ ταῦτα συνετελέσθη ὁ φυτικὸς κατόπιν δὲ καὶ ὁ ζωϊκὸς βίος. Τοιγάρτοι ἀξιόπιστον, λέγει ὁ Cuvier, τοῦτο, ὅτι ἡ ζωὴ οὐχὶ πάντοτε ὑψίστατο ἐπὶ τῆς γηΐνης σφαίρας, καὶ ἐπομένως εὔκολον ἀποβαίνει νὰ διακρίνωμεν τὰ ἴχνη ἅνθα ἦρξατο καταλείπουσα τὰ προϊόντα της. Ἐν μέσῳ τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἀναφανείσης ἀταξίας, οἱ μέγιστοι φυσιοδίφαι ἠδυνήθησαν ν' ἀποδείξωσι τρανῶς, ὅτι ἐνταῦθα ὑπάρχει γνωστὴ τάξις, καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν ὑπερμεγέθων λιθίνων στρωμάτων, δι' ὅσον καὶ ἂν διερρήχθησαν καὶ μετεμορφώθησαν, διατηρεῖται γνωστὴ βαθμολογία, ἥτις πανταχοῦ ἐμμένει σχεδὸν ἡ αὐτή. Ἡ ζωή, ἥτις ἔμελλε νὰ δεσπόσῃ τῆς γηΐνου σφαίρας, κατὰ τὸν πρῶτον καιρόν, εὑρίσκετο εἰς πάλην πρὸς τὴν ἀδρανῆ φύσιν, ἥτις ἀρχῆθεν ἐκυριάρχει. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν τοῦτο, ὅτι οἱ ὄγκοι, οἱ νῦν ἀποτελοῦντες τὰ ὑψηλότερα ὄρη, ἦσαν κατ' ἀρχὰς εἰς κατάστασιν ὑδατώδους μίγματος, καὶ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον, μετὰ τὴν σκλήρυνσίν των, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῶν ὑδάτων, μὴ περιεχόντων ἐν ἑαυτοῖς ζῶντα γένη." Ἀγνοεῖται, ὁποία τις ἦν ἡ μεσολάβησις τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, φερομένου ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἐπικαλούμεναι δυνάμεις τῶν στοιχείων δὲν ἠδύναντο νὰ ἐμφανισθῶσι εἰς ἀμοιβαίαν ἐνέργειαν ἄλλως, ἢ ὑπὸ τὴν διευθετοῦσαν καὶ διευθύνουσαν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς ἐνεργείας δύναμιν τοῦ παναγίου Πνεύματος, κατόπιν δὲ καὶ πρὸς διέγερσιν εἰς τὴν ζωὴν τῆς νεκρᾶς φύσεως, μόλις ἐξηγγέλθη τὸ "γεννηθήτω φῶς." Ἄλλως, διὰ τίνων φυσικῶν φαινομένων δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν διαχωρισμὸν "τοῦ ὕδατος ἀπὸ τοῦ ὕδατος" ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀδύνατος καθίσταται ὁ σχηματισμὸς τοῦ στερεώματος ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος; διὰ τίνος τρόπου ἠδύνατο νὰ χωρισθῇ τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ ἄνωθεν τοῦ στερεώματος; — Τοῦτο δὲν ἦτο γήϊνος ξηρά, ἀλλὰ κάτι ἀσυγκρίτως μεῖζον, ἐπειδὴ τὸ στερέωμα ἐσήμαινε τὴν πρωταρχικὴν παραγωγὴν τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς τὸ ἀρχικὸν ἄμορφον εἶδος, ἐνῷ ἡ πραγματικὴ μόρφωσις τοῦ οὐρανίου στερεώματος ἐπῆλθε μόνον τὴν τετάρτην κατὰ τὴν Γραφὴν ἡμέραν. —

"Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς ἓν μέρος, καὶ φανήτω ἡ ξηρά, καὶ ἐγένετο οὕτω. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· βλαστήσατε ἡ γῆ χλόην καὶ χόρτον φύοντα σπόρον κατὰ τὸ εἶδος καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ, καὶ δένδρον κάρπιμον φέρον κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ καρπόν, ἐν ᾧ ὁ σπόρος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτω."

Δύο πράξεις καὶ αὗθις παρατηροῦμεν, "διαχωρισμὸν" καὶ "σύναξιν ὑδάτων." Ἡ πρώτη διεδέχθη τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φωτός, ὅταν τὸ ὕδωρ εὑρίσκετο εἰς λεπτοτάτην ἀμοιβὴ κατάστασιν καὶ ἐπλήρου τὸ σύμπαν· ἐκ τοῦ διαχωρισμοῦ τοῦ ὕδατος ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν τοῦ φώτος ἐπεφάνη τὸ οὐράνιον στερέωμα, τοῦτ' ἔστιν οἱ πλανῆται καὶ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα, ἐμορφώθη δὲ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου φωτὸς κυρίως ὕδωρ πληρῶσαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Κατὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν τῆς συνάξεως τῶν ὑδάτων ἀνέδυ ἡ ξηρά, ἤτοι ἡ γῆ καὶ αἱ παρακαταθῆκαι τῶν ὑδάτων κληθεῖσαι θάλασσαι. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ξηρᾶς ἄρχεται τὸ ἔργον τῆς ζωϊκῆς ἀναπτύξεως, ἐκ τῶν ἁπλουστάτων εἰδῶν τῆς βλαστήσεως, καὶ τελευτᾷ διὰ βαθμιαίας τελειοποιήσεως τῆς ἀναπτύξεως ταύτης, εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα, φέροντα σπόρον καὶ καρπὸν κατὰ τὸ εἶδος ἑκάστου.

"Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· γεννηθήτωσαν φωστῆρες ἐπὶ τοῦ οὐρανίου στερεώματος. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς δύο φωστῆρας μεγάλους, τὸν μείζονα πρὸς φωτισμὸν τῆς ἡμέρας καὶ τὸν ἐλάσσονα πρὸς φωτισμὸν τῆς νυκτός· ἐποίησε δὲ καὶ τοὺς ἀστέρας."

Οἱ σκεπτικοὶ τῆς 18ης καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος ἀείποτε προέβαλλον τὰ χωρία ταῦτα, ἐλέγχοντες τὸν Μωϋσῆν ὡς ἐπιπολαίως χρονολογήσαντα τὴν μόρφωσιν τοῦ Ἡλίου κατὰ τὴν τετάρτην ἐποχήν, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ βλάστησις παρῆχθη τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς πλάσεως. Ἀναγκαῖον καθίστατο, ὅπως αὐτὴ ἡ Ἐπιστήμη διαφωτίσῃ τοὺς ἀμβλυωποῦντας σοφοὺς τοὺς μὴ κατανοήσαντας τὸ μέγα ἔργον τῆς δημιουργίας. Ἡ κατάταξις τοῦ Ἡλίου μεταγενεστέρως τῶν φυτῶν, ὡς τοῦτο ἀποδειχθήσεται κατωτέρω, ἐντελῶς συνᾴδει πρὸς τὴν αὐστηρὰν ἐπιστημονικὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν θετικωτέρων πορισμάτων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τὸ οὕτω καλούμενον φῶς οὐχὶ μόνον ἠδύνατο ἀλλὰ καὶ ὤφειλε νὰ προηγηθῇ τοῦ Ἡλίου, ὅχτις τυγχάνει μόνον εἷς τῶν κυριωτέρων αὐτοῦ παραγόντων. — Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν σοφῶν ἔργων τοῦ Χέρσελ καὶ Ἀραγὼ αἱ παρατηρήσεις πάντων τῶν φυσιολόγων συμφωνοῦσι ὡς πρὸς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Ἥλιος ἀναγνωρίζεται ὡς ἠλεκτρικὴ σφαῖρα, καθ' ὁμοίωσιν ὑπερμεγέθους βολταϊκῆς σκευῆς, ἥτις κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ἠλεκτρισμοῦ διαχωρίζει τὰ ρευστὰ αὐτῆς μέχρι τῆς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένης περιφερίας. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς ἢ ὁ μαγνητισμὸς εὑρηνται διακεχυμένοι ἐφ' ὅλης τῆς γῆς. Τὴν διέγερσιν τῆς ἐνεργείας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος, μέχρι τοῦ αὐτοτελοῦς διαχωρισμοῦ των ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, παρατηροῦμεν καὶ νῦν ἐν σχήματι "βορείων σελῶν." Ὑπὸ τὴν διέγερσιν ἀνωτέρου βαθμοῦ ἐνεργείας ἐξ ἐπιπροσθέτου γηΐνου θερμότητος, ὁ διαχωρισμὸς τοῦ φωτὸς παρουσιάζεται ὡς φυσικὸν φαινόμενον ἐν ἀρχῇ τῆς κοσμογονίας, καὶ ἰδίως ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν δημιουργικὴν δύναμιν, ὅτε ταχέως ἐξετελοῦντο αἱ μέγισται γήϊνοι μεταβολαί. "Ἡ Ἱερὰ Γραφή, λέγει ὁ εὐρυμαθὴς γεωλόγος Μάρκελλος δὲ Σερὲζ, ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς γεωλογίας ἀνεκήρυξε τὸ ἐξαγόμενον τοῦτο τῶν νεωτάτων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων εἰποῦσα ὅτι τὸ φῶς ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἢ κίνησιν τὴν πρώτην ἡμέραν. Τοιούτῳ τρόπῳ ὁ Μωϋσῆς ἐπερείδει καὶ βεβαιοῖ τὴν ἐπιστήμην οὐδόλως ἀντιφάσκων πρὸς τὰς προόδους τῶν ἀληθῶν φυσικῶν γνώσεων." Ἐνταῦθα δὲν εἶναι περιττὸν νὰ σημειώσωμεν, μετὰ ποίας ἀκριβείας ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἱστοριογράφου ἐκφράζεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ φωτός. Αἱ λέξεις τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου "ἰεγι ὀρ βαΐγεγ ὀρ" μεθερμηνεύονται, γεννηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο φῶς. Τοιαύτη ταχύτης ἐκφράσεως οὐχὶ μόνον ἀποδίδει ἔκτακτον ὑψηλὴν σημασίαν ἐννοίας, ἀλλὰ κατὰ παράδοξον τρόπον ἀνταποκρίνεται εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ φωτός. Τὴν θεόπνευστον ῥῆσιν τοῦ Μωϋσέως ἐπιβεβαιοῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος, "ὁ Θεὸς κελεύσας ἐκ τοῦ σκότους ἵνα λάμψῃ φῶς." Ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις "ὀρ" σημαίνουσα φῶς, συμπεριλαμβάνει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν τῆς θερμότητος καὶ δηλοῖ ῥευστόν τι προερχόμενον ἀπὸ ἐκροὴν ἐκ σωμάτων ἐχόντων τὴν ἰδιότητα νὰ τὰ διαδίδωσι. "Πολὺ ἀξιοσημείωτον εἶναι, λέγει ὁ σοφὸς Σωβέρτ, ὅτι αἱ δύο ἔννοιαι τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτὸς ἐν τῇ Γραφῇ ἐκφράζονται διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως, ἀκριβῶς ὡσανεὶ ἀμφότεραι ἀπετέλουν ἓν ἀντικείμενον. — Κατὰ τὴν ἔννοιαν ὅθεν τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου ὀφείλομεν νὰ ἐννοῶμεν ὄχι μόνον τὸ φῶς ἀλλὰ καὶ τὴν θερμότητα, καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ λέξις—ὀρ—ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἡμέτερον χημικο-ηλεκτρο-μαγνητικὸν συνεργόν, τὸν οὗ πρὸ πολλοῦ ἀναφανέντα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Δῆλον ὅτι καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ Γραφὴ προηγήθη τῆς Ἐπιστήμης, πλείω ἢ τῶν τρισχιλίων ἐτῶν." — Ὁ Μάρκελλος δὲ Σερὲζ ἐν παραπλησίῳ παρατηρήσει, ὡς καὶ ὁ Σωβέρτ, λέγει." — Ἡ ὁμοιότης τῆς διαδόσεως τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ—ἐντελῶς συνᾴδει πρὸς τὸ νεώτατον πόρισμα τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Ἀραγὼ δ' εὐφυεστάτων μεθόδων εἰργάσθη πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος περὶ τῆς φύσεως τοῦ φωτός, ἀλλὰ πολὺ πρὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ Νεύτωνος ὁ Μωϋσῆς ἔλυσε τὸ ζήτημα τοῦτο πρὸς ὄφελος τῶν νεωτάτων φυσιολόγων καὶ προεῖπε τὴν θεωρίαν τῆς δονήσεως." — Ὁ Μωϋσῆς ἀληθῶς ἐχειραγωγήθη ὑπ' ἐκείνου, ὅστις ἐπρότεινε τῷ Ἰώβ τὰς ἐρωτήσεις, εἰς τὴν λύσιν τῶν ὁποίων ἐργάζεται ὁ ἡμέτερος αἰών· "εἰπέ μοι ποῦ κατοικεῖ τὸ φῶς . . . . καὶ διὰ ποίων ὁδῶν διαδίδεται." — Ἐπὶ τέλους ὅλως νέα γεωλογικὴ ἀνακάλυψις συσχετίζεται μετὰ τῆς Γραφικῆς κοσμογονίας, ἀφορῶσα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φωτὸς καὶ τῶν φυτῶν πρὸ τοῦ Ἡλίου. — Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ἀνασκαπτόμενα φυτὰ τοῦ ἡμετέρου κλίματος παρουσιάζουσι τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα γένη ὁποῖα καὶ τὰ εὑρεθέντα ἐν τῇ Ἀμερικῇ· ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀνισότης τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἐμπεριέχουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς τῶν φυτῶν τοῦ ἡμετέρου καιροῦ, κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους δὲν ὑπῆρχε, καὶ πρὸς ἐπεξήγησιν τοιαύτης ὁμοιομόρφου καταστάσεως ἀποθαίνει ἀπαραίτητος ἡ παραδοχὴ εἴτε φωτοσφαίρας εἴτε ἄλλου τινὸς τρόπου ἰσομέτρου διανομῆς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος." Διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ Γραφή, λέγει ὁ Μάρκελλος δὲ Σερρέζ, ἐν πλήρει λάμψει ἐκδηλοῖ τὴν θεόπνευστον καταγωγήν της· ἄλλως τε μεθ' ὅλην τὴν σοφίαν του ὁ Μωϋσῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς φύσεως, ἐὰν δὲν ἐχειραγωγεῖτο ὑπὸ τῆς ἄνωθεν κατερχομένης ἀκτῖνος τοῦ φωτὸς τῆς αἰωνίου ἀληθείας.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ SCHILLER.

Η ΧΕΙΡΙΣ.

(Der Handschuh.)

Μετάφρασις Α. Ρ. Ῥαγκαβῆ.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν λεόντων,
μεταξὺ σεμνῶν ἀρχόντων,
προσδοκῶν ν' ἀρχίσ' ἡ πάλη,
ἦν ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος·
καὶ ἐμπρέπουσα εἰς κάλλη
εἰς ἐξώστην ὑψηλὸν
ἦν ὁμήγυρις πολλῶν
γυναικῶν, ὡς ῥόδων δίσκος.

Μόλις ὁ μονάρχης νεύει,
σιδηρᾶ κιγκλὶς ἀνέβη.
λέων δ' ἰσχυρὸς προκύπτει
λοξὸν βλέμμα πέριξ ῥίπτει,
καὶ βραδύς, κατὰ μικρόν,
προχωρῶν μετὰ σιγῆς,
καὶ χασμώμενος μακρόν,
τὴν παχεῖαν χαίτην σείει,
καὶ τὰ μέλη του τανύει
κατὰ γῆς.

Ὡς δ' ἐκεῖνος νεύει πάλιν,
θύραν διανοίγουν ἄλλην.
κ' ἐκπηδᾷ ὁρμητικὴ
τίγρις, ἄγριον θηρίον,
καὶ τὸν λέοντα πλησίον
ἅμα εἶδ' ἐκεῖ,
ἐβρυχήθη φοβερά·
τὸν ἀέρα ἡ οὐρὰ
κύκλῳ ἔσυτζε κτυπῶσα,
ἔξω ἐκρεμάσθ' ἡ γλῶσσα·
τοῦ ἐχθροῦ της ἀποτέρωσ
βαίν' ἡ τίγρις θρασυδείλως,
μυκτηρίζει, καὶ ὀργίλως
γρύζουσα, εἰς ἄλλο μέρος
ἐξηπλώθη.

Τρίτον σύνθημα ἐδόθη.
Αἴρονται κιγκλίδες δύω, καὶ ἐκ ταύτης κ' ἐκ τῆς ἄλλης
δύω χύνονται παρδάλεις
εἰς τῆς τίγριδος τὴν ῥάχιν,
ἥτις τοὺς τομοὺς προβάλει ὄνυχάς της εἰς τὴν μάχην.

Τότ' ἐγείρεται ὁ λέων
δρυόμενος δξύ,
καὶ προβαίνει μεταξύ,
καὶ οὐδεὶς κινεῖται πλέον,
ἀλλ' ὀκλάζοντες οἱ θῆρες βλέπουσιν αἱμοχαρεῖς ἕκαστος ἐμπρός του.

Ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ δ' ἐξώστου
πίπτει ἐκ χειρῶν ὡραίων
εὐπρεπὴς χειρὶς
ἐν τῷ μέσῳ, ὅπου ἦσαν καὶ ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων.

Τότε λέγ' εἰς τὸν Δελόργην, τὸν ἱππότην, ἡ κυρία
Κονιγόνδα, — κ' ἦν ὁ λόγος τῆς ὡραίας εἰρωνία· —
Ἂν εἰς ὅσα πᾶσαν ὥραν τρυφερὰ δημηγορεῖς
πίστιν θέλῃς νὰ χαρίσω,
ἐκεῖ μ' ἔπεσ' ἡ χειρίς·
φέρε την ὀπίσω.

Ὁ ἱππότης δὲν διστάζει, τρέχει, κ' εἰς τὴν φοβερὰν
εἰσπηδᾷ κιγκλίδα,
κ' εἰς τὸν ἀπευκταῖον κύκλον τείνει χεῖρα τολμηράν,
καὶ ἁρπάζει τὴν χειρίδα.

Πάντες φρίττουν καὶ θαυμάζουν, καὶ ἱππόται καὶ κυρίαι·
ὁ δέ, φέρων ἀταράχως τὴν χειρίδα, ἐπιστρέφει,
καὶ κοιναὶ τῶν παρεστώτων ἀντηχοῦσιν εὐφημίαι,
καὶ ἡ Κονιγόνδα βλέμμα τρυφερὸν πρὸς αὐτὸν στρέφει,
βλέμμα ὅπερ ὑποσχέσεις ἀμοιβῶν μειζόνων κρύπτει.
Ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν χειρίδα εἰς τὸ πρόσωπον τῇ ῥίπτει,
καὶ "Κυρία, περιττή, λέγων, ἡ εὐγνωμοσύνη",
ἐν τῷ ἅμα τὴν ἀφίνει.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΟΥΔΣΩΝ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 24.)

Κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους αἰῶνας ἐπανειλημμένοι ἐγένοντο οἱ πρὸς τὸν Ἀρκτικὸν πόλον πλόες. Ἡ Ἀγγλία κυρίως πολλὰ ἑκατομμύρια λιρῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατηνάλωσε· πλεῖστοι δὲ ὅσοι γενναῖοι ἄνδρες ἐν τῇ εὐγενεῖ ἐκείνῃ παλαίστρᾳ ἔπεσον θύματα τῆς ἐπιστήμης. Πρὸ ἐτῶν αἱ τύχαι τοῦ Φραγκλίνου διήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, καὶ ἐσχάτως ἀκόμη ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς εὕρεσιν τῶν τυχὸν ἐπιζώντων ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ ῥωσσικοῦ πλοίου Jeannette.

Κατὰ τὴν ιζ'. ἤδη ἑκατονταετηρίδα ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλε πλοῖον πρὸς εὕρεσιν ἑνὸς τῶν ἀτρομήτων θαλασσοπόρων, ὅστις ἀναχωρήσας ἐκ τῆς πατρίδος του δὲν ἐπέστρεψε πλέον. Ὁ θαλασσοπόρος οὗτος ἦτο ὁ Ἐρρῖκος Οὔδσων, οὗ τὸ ὄνομα φέρει ὁ μέγας οὐδσώνιος Κόλπος. Αἱ τύχαι τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἔχουσί τι τὸ φρικῶδες, τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἔτι συγκινεῖ τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ προκαλεῖ τὴν λύπην μας ὑπὲρ ἀνδρὸς γενναίως δύσκολον ἀγωνισαμένου ἀγῶνα καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ οἰκτρῶς καταστραφέντος.

Καθ' ὅλην τὴν ιστ'. ἑκατονταετηρίδα πλεῖσται ὅσαι κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς εὕρεσιν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου, τῆς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης διὰ τῆς βορείου Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν ἀγούσης. Βλέμμα ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου πείθει ἡμᾶς εὐκόλως περὶ τῆς σπουδαιότητος ἐκείνης τῆς θαλασσίας ὁδοῦ, ἧς ἡ ἀνακάλυψις ἐπαφυλάσσετο εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους. Μεταξὺ τῶν εὐτόλμων θαλασσοπόρων, τῶν ἐπιληφθέντων τοῦ δυσκόλου καὶ κινδυνώδους ἔργου, ἦτο καὶ ὁ Ἐρρῖκος Οὔδσων. Γεννηθεὶς περὶ τὰ μέσα τοῦ ιστ'. αἰῶνος ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Οὔδσων νεώτατος ἐπεδόθη εἰς τὰ ναυτικὰ καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν βόρειον θάλασσαν ἐξετέλεσε πλόας. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1610 παρασκευάσας καὶ ἐφοδιάσας δεόντως μικρὸν πλοῖον 55 τόνων ἀπέπλευσε καὶ πάλιν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς βορειοδυτικῆς διόδου, ὅπερ εἶχε καταστῆ τοῦ ὅλου βίου του ὁ μόνος σκοπός. Περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου εὑρίσκετο ἤδη ἐν ἀρχῇ τοῦ μεγάλου κόλπου, ὅστις φέρει τὸ ὄνομά του, ὅτε τὸ πλήρωμά του ἤρξατο δυσανασχετοῦν καὶ ἐπιμόνως τὴν ἐπάνοδον ἀπαιτοῦν. Ὁ Οὔδσων ἀντέστη κατὰ τῶν στασιαστῶν μέχρις οὗ ἀνοικτὴ κυανῆ θάλασσα ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ τεθαμβωμένου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἦτο ὁ Οὐδσώνιος κόλπος. Ἐν τοσούτῳ ὁ μὴν Αὔγουστος εἶχε προχωρήσει καὶ οἱ ναῦται φοβούμενοι μὴ ἀναγκασθῶσι νὰ διαχειμάσωσιν εἰς τὰ ἀπόκεντρα ἐκεῖνα μέρη, ἐζήτουν πάλιν μετὰ κραυγῶν καὶ ἀπειλῶν νὰ ἐπιστρέψωσιν. Ὁ Οὔδσων ὅμως ἦτο ἀποφασισμένος νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον του καὶ νὰ διαχειμάσῃ παρὰ τὴν εὐήλιον τῆς Ἀσίας παραλίαν. Ἐπὶ τρεῖς ὅλους μῆνας παρηκολούθησε τὴν μεσημβρινὴν ἀκτὴν τοῦ εὐρυτάτου κόλπου, ὅτε ἐπελθὼν ὁ Νοέμβριος περιέκλεισεν αὐτὸν ἐντὸς παγετώδους φράκτου. Ἔχων τὰ τρόφιμα σχεδὸν ἐξηντλημένα ἠναγκάσθη ὁ δυστυχὴς κυβερνήτης νὰ διέλθῃ ὁλόκληρον χειμῶνα ἐν μέσῳ διηνεκῶν τοῦ πληρώματος αὐτοῦ ἐρίδων καὶ στάσεων, περιμένων ἀνυομένου τὸ ἔαρ, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν. Τέλος τῇ 21 Ἰουλίου 1611 τὰ πάγη διαλύονται καὶ τὸ πλοῖον ἐλευθεροῦται. Ὁ Οὔδσων λίαν πρωῒ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου του ὅπως δώσῃ τὰς ἀναγκαίας διαταγάς, ὅτε αὖρνης συλλαμβάνεται παρὰ τῶν ναυτῶν, οἵτινες μετὰ ἀγρίων φωνῶν δένουσιν αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του, παῖδα μικρόν, ὅστις εἶχε παρακολουθήσει τὸν πατέρα του εἰς τὸν ἐπικίνδυνον πλοῦν. Μάτην ἐρωτᾷ ὁ Οὔδσων τί συμβαίνει, μάτην παρακαλεῖ, συμβουλεύει, διατάσσει — οὐδεὶς τὸν ἀκούει· μόνον ὁ υἱός του, ὁ Ἰωάννης, τὸν προσβλέπει μετὰ δακρύων. Στρέφει τὰ βλέμματά του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ περιμένων βοήθειαν· ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ἢ ἀγρίους καὶ ἀπειληκτικοὺς ὀφθαλμούς. Οἱ στασιασταὶ καταβιβάζουσι μίαν τῶν λέμβων, ῥίπτουσιν ἐντὸς αὐτῆς ὀλίγας τροφάς, ὀλίγην πυρίτιδα καὶ σφαῖρας, καὶ εἶτα ἀναγκάζουσι τὸν Οὔδσωνα καὶ τὸν υἱόν του νὰ ἐπιβῶσι τοῦ εὐθραύστου σκάφους, εἰς ὃ τοὺς παρακολουθεῖ μόνον ὁ ξυλουργὸς τοῦ πλοίου, πιστὸς πρὸς τὸν κυβερνήτην του μείναν. Ἀκούεται σημεῖον καὶ ἡ λέμβος ἀπωθεῖται τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον μετ' οὐ πολύ, οὐρίου πνέοντος ἀνέμου, γίνεται ἄφαντον. Περὶ τοῦ Οὔδσωνος καὶ τῶν δύο συντρόφων του οὐδέν τι ἐγνώσθη πλέον —

Φοβερὰ ἐπῆλθε τοῖς στασιασταῖς ἡ τιμωρία. Οἱ πρωταίτιοι ἐφονεύθησαν καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν συντρόφων των, ἄλλοι δὲ ἀπέθανον τῆς πείνης. Εἷς τῶν ἐπιζησάντων, ὁ Πρίκετ, ἅμα φθᾷ εἰς Ἰρλανδίαν κατέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Ἄγγλου λιμενάρχου τὰς λεπτομερείας τοῦ τραγικοῦ συμβάντος. Εὐθὺς κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλε τὸν πλοίαρχον Θωμᾶν Βούττωνα εἰς τὸν οὐδσώνιον κόλπον πρὸς ἀναζήτησιν τῶν οἰκτρῶς ἐγκαταλειφθέντων· ἀλλ' εἰς μάτην· περὶ Οὔδσωνος οὐδεὶς οὐδέν τι πλέον ἔμαθεν. Εἶχε πέσει ἐπὶ τοῦ παιδίου τῆς δόξης του! Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ λέμβος ἀποχωρισθεῖσα τοῦ πλοίου ἔπλεε μόνη ἐν μέσῳ τῶν πάγων. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Οὔδσωνος εἶναι ἀπεικονισμένη ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπόφασις· τὸ βλέμμα τοῦ παιδὸς στρέφεται συμπαθῶς πρὸς τὸν πατέρα· ὁ δὲ πιστὸς ναύτης διὰ τοῦ καταβεβλημένου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ προμηνύει τρόπον τινὰ τὴν ἀναμένουσαν τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους τύχην.

ΔΥΟ ΟΠΛΟΘΗΚΑΙ.

Α'. ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 25.)

Ἓν τῶν τὰ μάλιστα ἀξιοθεάτων μνημείων τῆς μεγαλοπρεποῦς πρωτευούσης τῆς Αὐστρίας εἶναι τὸ Ὁπλοστάσιον, σύμπλεγμα οἰκοδομῶν, ἔχον μῆκος μὲν 688 μέτρων καὶ βάθος 480, καὶ ὀφειλόμενον εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ νῦν βασιλεύοντος αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Τὸ ὁπλοστάσιον τοῦτο περιλαμβάνει 15 στρατῶνας καὶ ἀποθήκας, χυτήρια, ἀμαξοποιεῖα, ἐργαστήρια διάφορα, σκοπ

Ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἐν αἰθούσαις λαμπρῶς διακεκοσμημέναις εὑρίσκεται ἡ Ὁπλοθήκη, ἐν ᾗ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν κεῖνται ἐκτεθειμένα πολύτιμα ὅπλα, ὧν τὰ μὲν ἔχουσι μεγάλην ἱστορικὴν ἀξίαν, τὰ δὲ εἶναι ἀξιοπρέπεια διὰ τὴν κατασκευήν των. Ἐν τῇ μεσαίᾳ αἰθούσῃ ἢ μᾶλλον στοᾷ ἵστανται οἱ ἀνδριάντες

Β'. ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 25.)

Ὡς ἀντιπαράστασιν παραθέτομεν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ὁπλοθήκης τοῦ Βερολίνου, ἀξίας καὶ ταύτης ἰδιαιτέρας μνείας καὶ μελέτης. Πλούσιον πρὸ πάντων εἶναι τὸ ὁπλοστάσιον τοῦ Βερολίνου διὰ τὰ ὅπλα τοῦ ιστ'. αἰῶνος. Ὑπὸ ἐπισκευήν, καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ ἤδη διασκευαζομένη αἴθουσα τῶν στραταρχῶν καὶ αἱ λοιπαὶ συλλογαὶ θὰ ὦσι προσιταὶ τῷ ἐπισκεπτομένῳ. —

Μετὰ χαρᾶς ἐμάθομεν ὅτι ἐσχάτως καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐγένετο ἔναρξις συστάσεως τοιούτου Μουσείου ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων ὅπλων ἐν τῇ στρατιωτικῇ τῶν Εὐελπίδων σχολῇ, τὸ ὁποῖον

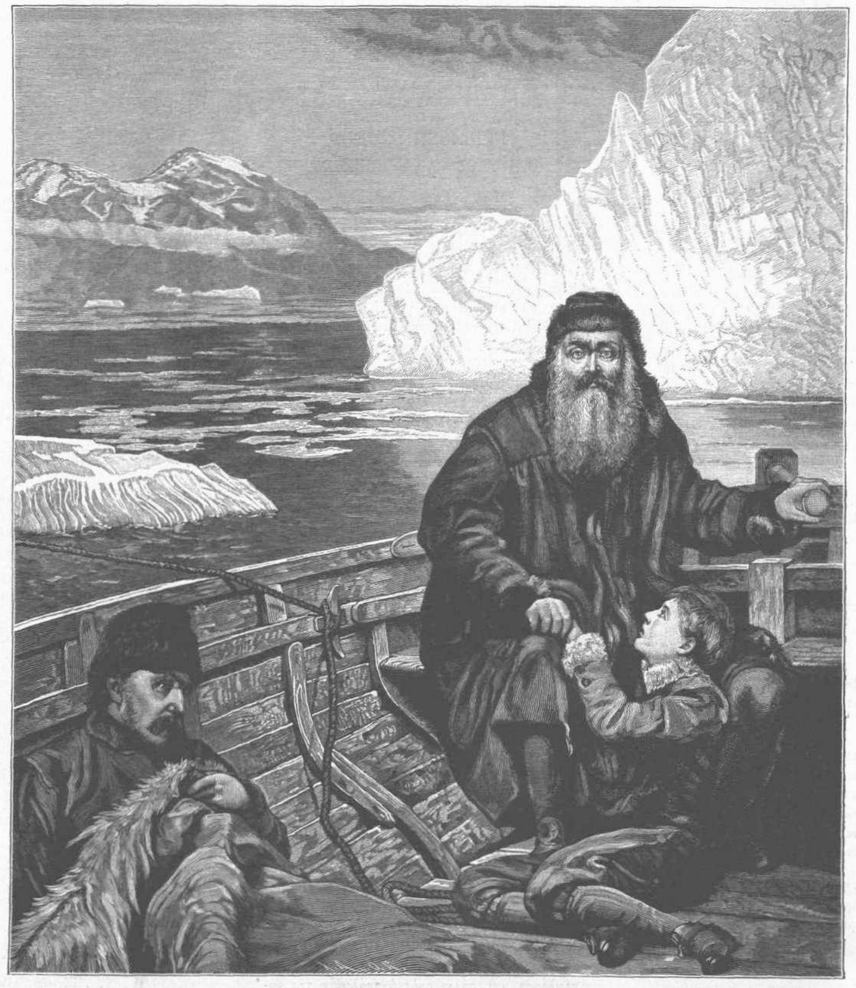

ΕΡΡΙΚΟΣ ΟΤΔΣΩΝ.

τοῦ στρατάρχου Ῥαδέτσκη καὶ τῶν διασημοτέρων τῆς Αὐστρίας στρατηλατῶν· ἐκεῖ εἶναι καὶ τὸ ἀργυροῦν ἀπομίμημα τοῦ θωρηκτοῦ Μαξιμιλιανοῦ, πλοίου οὗ ἐπέβαινε κατὰ τὴν πολύκροτον τῆς Λίσσης μάχην ὁ ἥρως Τέγετχωφ. Τὸ ὁπλοστάσιον εἶναι μεγαλοπρεπὲς τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ Πάνθεον.

Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ μέρος τῆς ὁπλοθήκης.

ἱστορικὴν ἔποψιν περίεργοι εἶναι δύο πανοπλίαι τοῦ δουκὸς Ἰωάννου Β'. τοῦ Βρανδεμβούργου, ὧν ἡ μὲν ἐκ τοῦ ἔτους 1539, ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἔτους 1560. Ὅπλα καὶ σημαῖαι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος κοσμοῦσι τοὺς τοίχους· τὸ ξίφος τοῦ Βελλιγκτῶνος, δίοπτρον τοῦ στρατάρχου Βλύχερ, τὸ ξίφος τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ναπολέων κατὰ τὴν ἐν Βατερλῷ μάχην, πλεῖσται κλεῖδες κυριευθεισῶν πόλεων καὶ ἁλωθέντων φρουρίων κ. τ. τ.

Τὸ ὁπλοστάσιον τοῦτο, παλαιὸν πρὸ 200 ἤδη ἐτῶν οἰκοδομηθέν, ὑπεβλήθη ἐσχάτως εἰς δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι προϊόντος τοῦ χρόνου θέλει μεγάλως πλουτισθῆ.

Αἱ τοιαῦται ὁπλοθῆκαι εἶναι ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις σπουδαῖαι, διότι οὐ μόνον χρησιμεύουσιν ὡς μελετητήρια τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ ἀναζωπυροῦσιν ἐν τοῖς νεωτέροις τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸν πατριωτισμόν, ὃν ἐμποιεῖ ἡ θέα τοιούτων ἐνδόξων τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων κειμηλίων, καὶ μεταδίδουσι τρόπον τινὰ τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα, ὑφ' ὧν διεφλέγοντο οἱ τὰ ὅπλα ἐκεῖνα μεταχειρισθέντες.

Η ΟΠΛΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ.

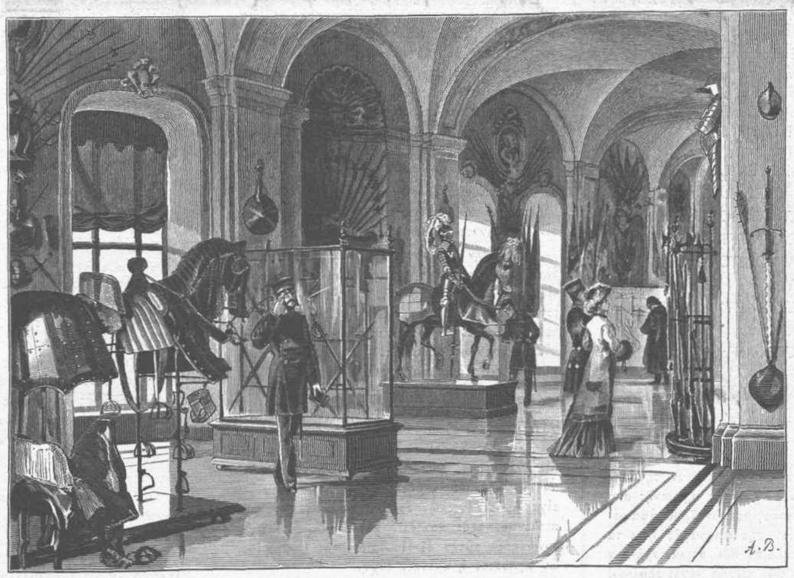

Η ΟΠΛΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ.

Κατὰ τὸν παρεδόντα μῆνα Μάρτιον ἐπισκεφθέντος τὴν Καβάλλαν τοῦ Γάλλου ἀρχαιολόγου REINACH, ἐδόθη ἀρχαιολογική τις κίνησις εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις μεγάλης ἐκ μαρμάρου λευκοῦ πλακὸς ἐχούσης ὕψος 50/100 καὶ πλάτος 20/100 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Ἡ πλὰξ αὕτη φέρει σπουδαίαν ἐπιγραφήν, διότι δι' αὐτῆς διευκρινίζεται ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἀνοικοδόμησις τῶν τειχῶν τῆς Καβάλλας, ἅτινα ὑπερήσπιζον αὐτὴν κατὰ τῶν ἐκ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς ἐπιδρομῶν πρὶν ἢ τὰ τηλεβόλα τοῦ Κρούπ καὶ Ἀρμστρόγγ ἀποδείξωσιν ὅλως ἄχρηστα οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ τὰ τείχη καὶ φρούρια πολλῶν ἄλλων πόλεων ὡς ὀχυρὰ καὶ ἀπορθήτων θεωρουμένων.

Ὅτι ἐγένετο ἀνοικοδόμησις, ἐκτὸς τῆς ἐπιγραφῆς, μαρτυροῦσι καὶ πολλοὶ ὄγκοι ἐκ πετρῶν καὶ ἀσβέστου συγκείμενοι οἵτινες φαίνονται καταπεσόντες εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ τείχους καὶ τὸ κατ' ἐκείνην ἰδίως τὴν πλευρὰν τοῦ τείχους ὁμοιόμορφον καὶ ἧττον παλαιὸν τῶν τειχῶν. Ἀλλ' ἂν ἐγένετο πλήρης ἢ μόνον τοῦ φθαρέντος καὶ καταπεσόντος μέρους ἄθηλον. Ὅπως δήποτε ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν ὅτι κατὰ τὰ 926 Μ. Χ. ἀνωκοδομήθησαν τὰ τείχη καὶ ὅτι ἑπομένως πρὸ τῆς χρονολογίας ταύτης ἡ Καβάλλα ἦν τετειχισμένη. Δυστυχῶς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔφερεν ἡ Καβάλλα. Διότι τὸ νῦν αὐτῆς ὄνομα εἶναι οὐ μόνον ξένον ἀλλὰ καὶ νεώτατον, ἴσως Ἐνετικόν, ἡ δὲ ἀρχὴ αὐτοῦ ἀνεξήγητος. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ σημερινὴ Καβάλλα εἶναι ἡ τῶν ἀρχαίων Νεάπολις καὶ ἡ τῶν Βυζαντινῶν Χριστούπολις, τὸ ἐπίνειον τῶν εἰς ἠρείπια μεταβληθέντων Φιλίππων, ὅπου συνεκροτήθη ἡ φοβερὰ μάχη καθ' ἣν μετὰ τοῦ Βρούτου ἡττήθη καὶ ἐτελεύτησεν ἡ Ῥωμαϊκὴ Δημοκρατία.

Ἡ ἀνευρεθεῖσα ἐπιγραφὴ εἶνε ἐντετειχισμένη εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ τείχους, τὸ ἐστραμμένον πρὸς τὸν λιμένα, οἱ δὲ ἀποτελοῦντες αὐτὴν χαρακτῆρες εἶνε ὀβελίσκωστοι μεγέθους 4/00 τοῦ μέτρου. Εἶνε δὲ ἡ ἑξῆς·

+ ΤΑ ΠΡΙΝ ΦΘΑΡΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΕΠΤΟΚΟΤΑ ΤΕΙΧΗ | ΙΣΤΗΣΙΝ ΣΤΕΡΡΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΚΛΑΔΩΝ | Ο ΣΤΡΑΤΗΓΕΤΗΣ ΣΤΡΥΜΟΝΟΣ Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ | ΕΠΙ ΡΩΜΑΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ | ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΑΥΘΙΣ ΤΕ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ | ΤΩΝ ΠΕΝΤΑΡΙΘΜΩΝ ΕΥΤΥΧΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ + ΕΤ' ΑΠΟ ΚΤ(ίσεως) Κ(όσμου) ΖΥΛΔ ΙΝ(δικτίωνος) ΙΔ ΕΓΡΑΦ(η) Δ(ιὰ) ΧΕΙΡ(ὸς) ΣΤΕΦΑΝ(ου) Β(ασιλικοῦ) ΣΠΑΘ(αρίου).

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη σύγκειται ἐξ 6 στίχων Ἰαμβικῶν καὶ μιᾶς γραμμῆς ἐν Πεζῷ ἀναφερούσης τὴν χρονολογίαν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συντάξαντος· περιέχει δὲ μίαν μόνην ἀνορθογραφίαν τὴν τῆς λέξεως "πεπτωκότα". Ἂν ἐκ τῆς σημερινῆς ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρονολογίας τῶν 7390 ἀφαιρέσωμεν τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιγραφῆς ἤτοι τὰ 6434 ἔτη, ἔχομεν κατάλοιπον 956, ἅτινα παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἀνοικοδομῆς τῶν τειχῶν μέχρι σήμερον, ὥστε ἂν εἰς ταῦτα προσθέσωμεν τὰ 926 καθ' ἣν ἐποχὴν οἰκοδομήθησαν τὰ τείχη ἔχομεν τὴν σημερινὴν χρονολογίαν 1882. Ἑπομένως ἡ ἀνοικοδόμησις ἐγένετο τῷ 926 Μ. Χ. ὅτε ἐβασίλευον ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενοι πέντε τὸν ἀριθμὸν βασιλεῖς. Γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ἐκ τῆς τετάρτης συζύγου τοῦ Λέοντος Στ'. Ζωῆς ἐγεννήθη Κωνσταντῖνος ὁ λεγόμενος Πορφυρογέννητος, ὅστις ἐν ἀρχῇ καθ' ἡνίλικος ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἐκ πατρὸς θείου του Ἀλεξάνδρου ἀποδανόντος μετὰ 14 μῆνας, κατὰ δὲ τὸ 920 μετὰ τοῦ πενθεροῦ τοῦ Ῥωμανοῦ τοῦ ἐπικαλουμένου Λεκαπηνοῦ, οὗ συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα Ἑλένην. Ὁ Ῥωμανὸς δὲν ἐδράδυνε νὰ συμπεριλάβῃ ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Χριστοφόρον, Στέφανον καὶ Κωνσταντῖνον καὶ διέταξεν οὕτω τὰ τῆς πενταπλῆς βασιλείας, ὥστε ὁ νόμιμος τοῦ κράτους κυρίαρχος δὲν ἀνεψηφισθῆ εἰμὴ μετὰ τὸν Ῥωμανὸν καὶ βραδύτερον καὶ μετὰ τὸν Χριστοφόρον ὅστις ἦν ὁ πρωτότοκος τοῦ Ῥωμανοῦ υἱός. Τούτων ἕνεκεν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κατὰ πρῶτον φέρεται τὸ ὄνομα τοῦ Ῥωμανοῦ, ὅστις διατηρήσας τὴν ἀρχὴν ἐπὶ 26 ἔτη οὐ μόνον ἀπήλλαξε τὸ κράτος τῶν ἀπὸ βορρᾶ πολεμίων, ἀλλὰ καὶ λαμπρὰ ἔστησε κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν τρόπαια.

Τὸ ἕκτον λοιπὸν ἔτος τῆς πενταπλῆς ταύτης βασιλείας ἤτοι τὸ 926 Μ. Χ. ὁ ἀνδρεῖος στρατηγέτης τοῦ διαμερίσματος τοῦ Στρυμόνος ὀνόματι Βασίλειος Κλάδων ἀνίστησι στερεὰ τὰ πρὶν φθαρέντα καὶ πεπτωκότα τείχη τῆς τότε Χριστουπόλεως, νῦν Καβάλλας. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως πεπτωκότα δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι κατέπεσαν ἕνεκα σεισμοῦ (καὶ τοιοῦτος ἀναφέρεται γενόμενος κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 925) προξενήσαντος μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὸ θέμα τῆς Θρᾴκης. Τὰ μεγάλα τμήματα τῶν ἀρχαίων τειχῶν, ἅτινα ὡς εἴπομεν διατηροῦνται εἰσέτι ὑπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ τείχους ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὰ τείχη διαρραγέντα ὑπὸ σεισμοῦ κατέπεσαν. Τίς δὲ ὁ ἀναγείρας ταῦτα Βασίλειος ὁ Κλάδων οὐδὲν γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας. Ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶνε πολύτιμος διότι πληροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι κατὰ τὸ 926 Μ. Χ. ἦτο στρατιωτικὸς διοικητὴς τοῦ διαμερίσματος Στρυμόνος Βασίλειός τις Κλάδων, ὅστις ἢ εἶνε ὁ ἐπικαλούμενος Πετεινός, ὅστις ἀναφέρεται κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὡς εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ κράτους, ἢ ἕτερός τις νόθος υἱὸς τοῦ Ῥωμανοῦ Λεκαπηνοῦ, ὅστις ὑπηρέτησε πιστῶς τὸν Κωνσταντῖνον, ἢ τρίτος τις περὶ οὗ οὐδὲν διεσώθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ 10ου τὸ Βυζαντινὸν κράτος περιελάβανε 17 θέματα Ἀνατολικὰ καὶ 12 δυτικά. Τὸ τοῦ Στρυμόνος εἶνε ἓν τῶν τελευταίων 12.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐλπίζοντες ὅτι ἠθέλομεν εὕρει καὶ ἑτέραν σαφηνίζουσαν ἕτερα μέρη τῆς τοσοῦτον σκοτεινῆς ἱστορίας τῆς πόλεως ταύτης περιήλθομεν τὰ τείχη ἐξετάζοντες αὐτὰ ἐπισταμένως. Δυστυχῶς οὐδὲν κατωρθώσαμεν εἰσέτι ν' ἀνεύρωμεν. Ὑπάρχουσιν ὅμως δύο ἐπιγραφαὶ Ὀθωμανικαὶ ὑπὲρ τὰς δύο μεγάλας πύλας τοῦ φρουρίου, ὧν ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἐξήγησις πιθανὸν νέον νὰ ἐπιχύσῃ φῶς καὶ οὕτω μάθωμεν ποῖον ὄνομα ἔφερεν ἡ πόλις ὅτε οἱ Ὀθωμανοὶ ἐπὶ Σουλεϊμὰν τοῦ Μεγαλοπρεποῦς ἤτοι τὸ 1510 Μ. Χ. κατέλαβον αὐτήν. Ἄλλως ἐκ τῆς ἱστορίας γινώσκομεν ὅτι εἶχε μείνει ἐντελῶς ἔρημος κατοίκων διασκορπισθέντων τῆδε κἀκεῖσε, καὶ ὅτι ὁ Σουλεϊμὰν συνῴκησεν αὐτὴν ἐξ Ἰουδαίων τῆς Οὐγγαρίας, ὧν ἄγνωστος ἡ κατόπιν τύχη.

Π. Ματαράγκας ἐν Καβάλλᾳ.

ΒΙΟΛΑΝΤΗ.

Διήγημα.

(Συνέχεια.)

Μετ' οὐ πολὺ ἐξῆλθον τοῦ δάσους καὶ προσεκτικῶς παρατήρουν τὴν ἐνώπιον αὐτῶν ἐκτεταμένην πεδιάδα, ὅπως βεβαιωθῶσιν ὅτι οὐδένα διέτρεχον κίνδυνον. Ὁδεύσαντες ἀκόμη ἐπὶ μίαν ὥραν εἶδον μακρόθεν μικρὸν ἄλσος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ μόνη σύσκιος θέσις ἐν ὅλῃ τῇ εὐρείᾳ ἐκείνῃ ἐρήμῳ. Οἱ δύο ὁδοιπόροι ἐσιώπων, διότι τὰ βλέμματά των ἦσαν διηνεκῶς ἐστραμμένα πρὸς τὰ διάφορα τοῦ ὁρίζοντος σημεῖα ἐκ φόβου μὴ αἴφνης ἐμπέσωσιν εἰς ἐνέδραν. Ὅτε δὲ ἐπλησίασαν ἀρκούντως πρὸς τὸ ἄλσος, ὥστε καθαρῶς διέκρινον τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, ἤκουσαν αἴφνης κραυγήν, ἧτις ἐφαίνετο ἐρχομένη ἀπὸ τοῦ μικροῦ δάσους. Οἱ δύο φίλοι ἐσταμάτησαν· μετ' ὀλίγον δευτέρα ἠκούσθη κραυγὴ ὀξυτέρα τῆς πρώτης καὶ εὐθὺς κατόπιν σειρὰ βλασφημιῶν ἐκ τῶν φρικωδῶν ἐκείνων τοῦ ἀγγλικοῦ βλασφημολογίου· ἔπειτα δὲ ἄκρα σιωπή.—

Ὁ Βάλδεμαρ καὶ ὁ Ἀξέλ, συνεννοηθέντες διὰ ταχέος βλέμματος, ἔσπευσαν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούσθησαν αἱ κραυγαί, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ μικρὸν ἄλσος εἶδον ἓξ γυναῖκας Ἰνδὰς (αἵτινες ἐφαίνοντο δέσμιαι) καὶ πλησίον αὐτῶν πέντε λευκοὺς ἄνδρας, ὧν ὁ εἷς ἐφόρει στολὴν Ἀμερικανοῦ ἀξιωματικοῦ οἱ δὲ λοιποὶ ἔνδυμα κυνηγῶν. Ὁ ἐν στολῇ ἅμα εἶδε προσερχομένους τοὺς ξένους ἐπλησίασε καὶ τοῖς εἶπε ψυχρῶς·

— Σᾶς συγχαίρω, κύριοι, ὅτι ἀκούσαντες τὰς γυναικείας φωνὰς ἤλθετε ὡς σωτῆρες ἱππόται. Περιττὸς ὅμως ὁ κόπος σας. Δὲν πρόκειται εἰμὴ περὶ τιμωρίας μιᾶς τῶν γυναικῶν μας, ἥτις δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Βάλδεμαρ καὶ ὁ Ἀξὲλ ἀνεγνώρισαν τὸν ἀξιωματικόν. Ἦτο εἷς τῶν πολλῶν Ἀμερικανῶν συνταγματαρχῶν, περὶ τῆς βαρβαρότητος καὶ ὠμότητος τοῦ ὁποίου εἶχον ἀκούσει ἀφ' ὅτου εὑρίσκοντο ἐν Ἀμερικῇ.

Ὁ Βάλδεμαρ ἀπήντησε·

— Πρῶτον ἤδη ἀκούω, ὅτι γυνὴ Ἰνδὴ δὲν ὑπακούει εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Ὑποθέτω, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης μειδιῶν σαρκαστικῶς, ὅτι ὁ κύριος δὲν ἔζησεν ἐπὶ πολὺ ἐν Ἀμερικῇ. Ἄλλως τε εἴσθε ἐντελῶς ἐλεύθεροι νὰ πιστεύσητε τοὺς λόγους μου ἢ νὰ μὴ τοὺς πιστεύσητε.

— Προτιμῶ τὸ δεύτερον, παρετήρησεν ὁ Ἀξέλ. Τίς ἐξ ὑμῶν ἔχει δύο γυναῖκας; Ἐνταῦθα βλέπω ἓξ γυναῖκας καὶ πέντε μόνον ἄνδρας.

— Τοῦτο πιστεύω δὲν ἐνδιαφέρει ὑμᾶς, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Ἤκουσα, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Ἀξέλ, ὅτι ἐν Ἀμερικῇ πᾶσα γυνὴ ἵσταται ὑπὸ τὴν προστασίαν οἱουδήποτε ἀνδρός, ὅστις τὴν συναντήσει· διὰ τοῦτο καὶ οὐδεμίαν ἔχω διάθεσιν νὰ παραδεχθῶ τὰς προφάσεις σας. Καὶ ἐκτὸς τούτου αὐταὶ δὲν εἶναι γυναῖκες ἀλλὰ κόραι.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, ὅτι καλὰ θὰ κάμετε νὰ μὴ ἀναμιγνύεσθε εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν σᾶς ἀνήκουσιν.

Ὁ Βάλδεμαρ ἐρυθεσθεὶς ἐκ τῆς αὐθάδους ἀπαντήσεως εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως καὶ μόλις κρατούμενος·

— Ἄφετε, κύριε συνταγματάρχα, τὰ ψεύδη. Ἀρκετὸν καιρὸν ἐζήσαμεν μεταξὺ τῶν Σουσύνων, ὥστε νὰ γνωρίζωμεν ὅτι αἱ μὲν κόραι ἔχουσι τὴν κόμην λελυμένην, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς βοστρύχους. Ποῦ εὕρετε τὰς κόρας ταύτας, καὶ διατὶ εἶναι δέσμιαι;

Ὁ συνταγματάρχης ἐψιθύρισεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις καὶ εἶτα ἀπήντησεν·

— Ἂς ἐξετάσωμεν, κύριε, τὴν ὑπόθεσιν μὲ ψυχρὸν αἷμα. Δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ ἐξακολουθήσητε τὸν δρόμον σας καὶ νὰ μᾶς ἀφήσητε ἡσύχους; Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς κάμω τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐπὶ τέλους τὸ πᾶν καθίσταται πρόβλημα ἀριθμητικῆς, τὸ ἑξῆς· Κατὰ πόσον ὑπερβαίνουσι τὰ πέντε τὰ δύο.

Οἱ δύο Εὐρωπαῖοι δὲν εὑρίσκοντο ἀληθῶς εἰς θέσιν πολὺ εὐχάριστον, διότι μεγάλην ἀλήθειαν ἐνέκρυπτε τὸ πρόβλημα τοῦ συνταγματάρχου. Ἵσταντο δύο ἐνώπιον πέντε. Ὁ Ἀξὲλ ἔδακνε τὸ χεῖλός του, ὁ δὲ Βάλδεμαρ, ἐρεθιζόμενος βαθμηδὸν, ἀπώλεσε καὶ τὴν τελευταίαν τῆς ὑπομονῆς δόσιν, ὅτε εἶδε πῶς αἱ αἰχμάλωτοι κόραι ἔστρεφον πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν συνοδοιπόρον του βλέμματα ἱκετευτικά. Ἐσυλλογίσθη τί θὰ ἔπραττεν ἂν ἡ Ἀλίνη ἦτο μία τῶν δυστυχῶν τούτων γυναικῶν. Τοὺς ὀφθαλμούς του περιέβαλεν ὡς αἱματηρὰ ὁμίχλη καὶ αἱ φλέβες του μετώπου του ἐξωγκώθησαν. Σπασμωδικῶς ἔσφιγξε τὸ δίκαννον ὅπλον του καὶ μὲ φωνὴν βραχνὴν καὶ τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως εἶπε πρὸς τὸν βάρβαρον ἀξιωματικόν·

— Δὲν εἶσαι ἄξιος τῆς στολῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ἐξευτελίζεις καὶ βεβηλόνεις. Ἢ θ' ἀφήσῃς ἐλευθέρας τὰς κόρας ἢ αἷμα θὰ χυθῇ!

Μετὰ φοβερᾶς βλασφημίας ἡτοιμάζετο ὁ ἄγριος Ἀμερικανὸς νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ Βάλδεμαρ, ὅτε οὗτος ταχὺς ὡς ἀστραπὴ στρέψας τὸ ὅπλον του κατέρριψεν αὐτὸν χαμαὶ δι' ἑνὸς μόνου τοῦ κονταχίου κτυπήματος. Καὶ πρὶν ἔτι συνέλθωσιν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἐπιθέσεως καὶ ποιήσωσι χρῆσιν τῶν ὅπλων των, αἱ Ἰνδαὶ λύσασαι τὰ δεσμά των ἐπέπεσον ἐκ τῶν νώτων κατ' αὐτῶν καὶ παρεμπόδιζον τὰς κινήσεις των.

— Κάτω τὰ ὅπλα! ἀνέκραξε βροντωδῶς καὶ ἐπιτακτικῶς ὁ Βάλδεμαρ.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι ἄνδρες δὲν ὑπήκουον ἀμέσως καὶ ἐπροσπάθουν ν' ἀπαλλαχθῶσι τῶν τοὺς βραχίονας αὐτῶν κρατουσῶν γυναικῶν, ὁ Ἀξὲλ πυροβολήσας ἐκ τοῦ συστάθην κατέρριψε νεκρὸν ἕνα τῶν ἀνδρῶν. Τοῦτο ὠφέλησεν. Οἱ λοιποὶ κατέθεσαν τὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα ὅλα συνέλεξε μετὰ πολλῆς ἀπαθείας ὁ Ἀξὲλ ἐν ᾧ ὁ Βάλδεμαρ ἕτοιμος πάλιν εἰς ἐπίθεσιν ἵστατο ἐπιτηρῶν τοὺς θρασυδείλους ἐχθρούς. Εἶτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς τοῖς εἶπε μετὰ πολλῆς τῆς εὐγενείας·

— Χαίρω, κύριοι, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο ἐλύθη πρὸς εὐχαρίστησιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Δὲν μοὶ ὑπολείπεται ἄλλο τι ἢ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου, ὅτι ὁ καιρός μας εἶναι μετρημένος ὅπως γευθῶμεν καὶ περαιτέρω τῆς συναναστροφῆς ὑμῶν. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὴν διακόψωμεν οὐδεμίαν ἔχομεν ἀντίρρησιν ὅπως τὸ ταχύτερον ἀπέλθετε ἐνταῦθεν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσωσί τι εἰς τοὺς φιλόφρονας τούτους λόγους ἔσπευσαν νὰ παραδεχθῶσιν ἀμέσως τὴν γενομένην αὐτοῖς πρότασιν καὶ ἀπῆλθον. Ὁ δὲ Βάλδεμαρ εἶπεν ἀκόμη πρὸς αὐτοὺς ἀναχωροῦντας·

— Πιστεύω ὅτι δὲν θέλετε δυσαρεστηθῆ ἐὰν παραδώσωμεν τὰ εἰς ἡμᾶς ἐμπιστευθέντα ὅπλα σας εἰς τοὺς Σουσύνους πρὸς φύλαξιν. Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῆτε νὰ συνάψητε στενωτέραν πρὸς ἡμᾶς γνωριμίαν, θὰ μᾶς εὕρετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ "λευκοῦ Ἀετοῦ", ὅπου πολὺ εὐχαρίστως θὰ δεχθῶμεν τὴν ἐπίσκεψίν σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ πρῶτον μέλημα τῶν δύο Εὐρωπαίων ἦτο νὰ περιποιηθῶσι κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀγρίων δεσμοφυλάκων ἐλευθερωθείσας κόρας, αἵτινες ἦσαν καταβεβλημέναι ἐκ τῆς ἀσιτίας καὶ ἐκ τοῦ φόβου. Προσέφερον εἰς αὐτὰς ὀλίγην τροφὴν καὶ ῥακὴν καὶ ἀφ' οὗ συνῆλθον ὁπωσδήποτε τὰς ἠρώτησαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς αἰχμαλωσίας των. Ἡ μία τῶν νεανίδων, ἡ καὶ ὡραιοτέρα πασῶν, διηγήθη τότε, ὅτι ὁ "λευκὸς Ἀετός", ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σουσύνων, εἶχε πρὸ τινων ἡμερῶν ἐγκαταλείψει τὸ χωρίον του ὅπως μετὰ τῶν πολεμιστῶν του ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Σιοῦ, ἑτέρας Ἰνδικῆς φυλῆς, πρὸς ἣν ἐχθρικῶς διέκειτο. Ἐν τῷ χωρίῳ δὲν εἶχον μείνει ἢ γέροντές τινες ἄνδρες, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία. Τούτου ἐπωφεληθέντες ἄγριοι "Μελάμποδες" εἶχον ἐπιπέσει αἴφνης κατὰ τοῦ χωρίου, εἶχον πυροπολήσει αὐτὸ ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ φονεύσαντες τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ παιδία εἶχον ἀπαγάγει τὰς γυναῖκας. Μετὰ τῶν Μελαμπόδων ἦσαν καὶ λευκοί τινες ἄνδρες, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀμερικανὸς συνταγματάρχης καὶ οἱ ὀπαδοί του. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ λῃσταὶ ἐφοβοῦντο τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Σουσύνων ἔσπευσαν νὰ χωρισθῶσι, καὶ οἱ μὲν Ἰνδοὶ ἀπῆλθον πρὸς βορρᾶν, οἱ δὲ λευκοὶ ἄνδρες ἔλαβον τὴν διεύθυνσιν πρὸς δυσμάς, ὅπως τὸ ταχύτερον ἐξασφαλίσωσι τὴν λείαν των. Εἶχον δὲ φράσει μέχρι τοῦ μικροῦ δάσους, ὅτε αἱ κραυγαὶ μιᾶς τῶν γυναικῶν εἶχον προσκαλέσει τοὺς Εὐρωπαίους καὶ σώσει αὐτὰς ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀσπλάγχνων ἁρπάγων.

Ἡ κόρη, ἥτις ἐποιήσατο τὴν διήγησιν ταύτην, ἐφαίνετο ἡ ἐπισημοτέρα μεταξὺ τῶν συντρόφων της, διότι ἐν ᾧ αἱ ἄλλαι ἐφόρουν ἁπλᾶ ὑέλινα περιδέραια αὐτὴ εἶχεν ὡραίαν σειρὰν κοραλλίων ἐπιστέφουσαν ὡς διάδημα τὴν μέλαιναν αὐτῆς κόμην. Εἶχε δὲ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της λεπτὰ καὶ τὸ ὅλον παράστημα εὐγενὲς καὶ ἐλκυστικόν.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ὁ Ἀξὲλ τὴν ἠρώτησε πῶς ὀνομάζεται.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ὀβαχόντα, ἡ κόρη τοῦ "λευκοῦ Ἀετοῦ".

— Τὸ ὑπέθεσα, εἶπεν ὁ Ἀξὲλ προβλέπων μετὰ προσοχῆς τὴν κόρην, καὶ εὐχαριστούμενος εἰς τὴν θέαν αὐτῆς. Ποῦ νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν τώρα; προσέθηκε μετά τινας στιγμάς. Αἱ οἰκίαι σας εἶναι κατεστραμμέναι καὶ οἱ γονεῖς σας εὑρίσκονται ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἡμεῖς εἴμεθα φίλοι τοῦ πατρός σου, καὶ δύνασθε νὰ ἔχετε πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς ἡμᾶς.

— Σᾶς γνωρίζω κάλλιστα, ἀπήντησεν ἡ Ὀβαχόντα μειδιῶσα χαριέντως. Ἂν καὶ σεῖς δὲν μὲ ἴδετε ἀκόμη, ἐγὼ ὅμως σᾶς εἶδον, διότι ἤλθετε ἐπανειλημμένως εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου καὶ ἐκαπνίσετε μετ' αὐτοῦ τὴν καπνοσύριγγα τῆς εἰρήνης. Ἐάν ποτε οἱ Σουσύνοι ἐκδάψωσι τὰ ὅπλα των διὰ νὰ πολεμήσωσι κατὰ τῶν λευκῶν ἀνδρῶν, οὐδέποτε θὰ στρέψωσι τὰ ὅπλα οὔτε κατὰ τῆς "σκυθρωπῆς Ἑλάτης" οὔτε κατὰ τῆς "φαιᾶς Ἄρκτου".

— Ἔχεις δίκαιον, κόρη, εἶπεν ὁ Ἀξὲλ ἢ ἡ "φαιὰ Ἄρκτος" ὅπως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς διὰ τὴν σωματικὴν ῥώμην του. Οἱ Σουσύνοι δὲν θὰ μᾶς εὕρωσι ποτὲ ὡς ἐχθροὺς ἀπέναντί των, ἀλλὰ πάντοτε ὡς φίλους εἰς τὰς τάξεις των. — Εἰπέ μοι τώρα, γνωρίζεις ποῦ εὑρίσκεται ὁ "λευκὸς Ἀετός";

— Ὁ πατήρ μου ἐπιστρέφει ἐκ τῆς ἐκστρατείας. Θὰ τὸν εὕρωμεν πλησίον τῆς καταστραφείσης οἰκίας του, καταγινόμενον νὰ ἀκονίσῃ τὸν πέλεκύν του καὶ νὰ γεμίσῃ τὸ ὅπλον του· ἴσως ἤδη καταδιώκει τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς κόρης του.

— Ἐὰν ὅμως ἀπατηθεὶς καταδιώκῃ κατὰ λάθος τοὺς Μελάμποδας;

— Ὤ! ὁ μέγας ἀρχηγὸς γνωρίζει τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῆς θυγατρός του, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Ὀβαχόντα.

— Διόλου παράδοξον τοῦτο, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀξὲλ ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῶν μικρῶν πεδίλων τῆς νεανίδος. Γνωρίζω Κυρίας Εὐρωπαίας καὶ τοῦ συρμοῦ, αἵτινες ἐκ τοῦ φόβου θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ πυρετοῦ, ἐὰν ἔβλεπον τὸν μικρὸν τοῦτον πόδα. — Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀνέκραξεν ἀναπηδήσας· πρὶν νυκτώσῃ πρέπει νὰ κάμωμεν ἀρκετὸν δρόμον ἀκόμη.

Ὅλοι ἡτοιμάσθησαν καὶ ἐξῆλθον τοῦ μικροῦ δάσους. Ἡ πρὸς τὸ πυροπληθὲν χωρίον ὁδὸς ἐξηκολούθει ἄγουσα διὰ τῆς πεδιάδος. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἔφθασαν οἱ ὁδοιπόροι παρὰ τὴν ὄχθην ποταμοῦ, ὅπου ἠτοίμασαν τὸ λιτὸν αὐτῶν δεῖπνον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐν θέσει ἀσφαλεῖ ὄπισθεν δύο μικρῶν ὑψωμάτων. Ὁ Ἀξὲλ μετὰ τὸ δεῖπνον διεσκέδασε τὴν ὀμήγυριν διὰ ἀστείων διηγημάτων καὶ περιγραφῶν, προκαλουσῶν ἐπανειλημμένως τὴν γέλωτα τῶν γυναικῶν. Ὅτε δὲ οἱ ἀστέρες ἤρξαντο λάμποντες ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Βάλδεμαρ ἁπλώσας τὸ μάλλινον αὐτοῦ σκέπασμα εἶπε πρὸς τὰς κόρας·

— Ἰδοὺ ἡ στρωμνή σας διὰ τὴν νύκτα ταύτην· σκεπάσθητε μὲ τὸ σκέπασμα τῆς "φαιᾶς Ἄρκτου" καὶ κοιμήθητε ἀμέριμνοι· ἡμεῖς οἱ δύο φρουροῦμεν.

— Ἡ "σκυθρωπὴ Ἐλάτη" εἶναι καλή, ἀπήντησεν ἡ Ὀβαχόντα. Ὁ "λευκὸς Ἀετὸς" ἔχει δύο εἰλικρινεῖς καὶ πιστοὺς φίλους. Θὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ.

Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἡ φρούρησις ἦτο ἀνεταβειμένη τῷ Βάλδεμαρ· μετὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον τὴν ἀνέλαβεν ὁ Νορβηγός, ὅστις στερηθεὶς τοῦ σκεπάσματος του ἤρξατο περιπατῶν βήματι ταχεῖ ὅπως θερμανθῇ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστατο σύννους καὶ ἐσυλλογίζετο τὴν εὐειδῆ Ἰνδὴν νεανίδα, ἥτις βαθεῖαν τῷ εἶχεν ἐμποιήσει ἐντύπωσιν. Αἴφνης — θὰ ἦτο περίπου μία ὥρα ἀφ' ὅτου ἐφρούρει — εἶδε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ μορφὴν ἀνθρωπίνην ἀνερχομένην τὸ ὕψωμα καὶ βαίνουσαν ἀθορύβως πρὸς αὐτόν. Ἠτοίμασε τὸ ὅπλον του, ἀλλ

Ὁ Ἀξὲλ ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ τῷ διηγηθῇ τὸ ὄνειρόν της.

— Ὦ! τὸ ὄνειρόν μου ἦτο φρικτόν! εἶπεν ἡ νεᾶνις. Οἱ λῃσταὶ ἐφόνευσαν τὴν "σκυθρωπὴν Ἑλάτην" καὶ ἔπειτα καὶ τὴν "φαιὰν Ἄρκτον".

— Βλέπεις, κόρη μου, ὅτι τὸ ὄνειρόν σου ψεύδεται; Ποτὲ ἡ Ἑλάτη δὲν θὰ πάθῃ τι ἐν ὅσῳ ἐγὼ ζῶ.

— Ἡ Ὀβαχόντα τὸ γνωρίζει· ἀλλ' ὁ Ἀγὲλ ἦτο ἐνησχολημένος νὰ σώσῃ τὴν κόρην τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου του.

— Πράγματι τὸ ὄνειρόν σου δέν μοι φαίνεται ἐστερημένον σημασίας. Τοῦτο ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ. Καὶ ἔπειτα τί ἔγεινεν;

— Ἀφ' οὗ ἔπεσεν ἡ Ἑλάτη ἡ Ὀβαχόντα, ἠσθάνθη μεγάλην λύπην διὰ τὸν σκυθρωπὸν ξένον, τοῦ ὁποίου τὸ σοβαρὸν πρόσωπον ἐγκρύπτει καρδίαν χρυσῆν· ἡ Ὀβαχόντα ἐρρίφθη ἔπειτα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ ἔκλαυσε πολύ.

— Καὶ ὅταν ἐφόνευσαν ἐμὲ ἔκλαυσες καὶ τότε; εἶπεν ὁ Ἀξὲλ μειδιῶν.

Ἡ κόρη προσέβλεψεν αὐτὸν μετ' ἀπορίας.

— Μήπως, εἶπεν, ἡ "Ἄρκτος" εἶναι ὀλιγώτερον φίλος τοῦ "Ἀετοῦ" καὶ τῆς κόρης του ἢ ἡ "σκυθρωπὴ Ἑλάτη";

— Δι' ἐμὲ λοιπὸν ἔκλαυσες τόσον δυνατὰ ὥστε ἐξύπνησας;

— Ὄχι, ὅταν ὁ Ἀγὲλ ἔπεσεν ἡ Ὀβαχόντα δὲν ἔκλαυσε.

— Βλέπεις λοιπόν;

— Ὦ! εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της, πόσον ἀδικεῖ ὁ Ἀγὲλ τὴν Ὀβαχόνταν! Ὅταν ὁ φίλος του ἔπεσεν ἔκλαυσεν ἡ Ὀβαχόντα, ὅταν δὲ αὐτὸς ἔπεσεν, ἔσυρε τὴν ὀξεῖαν μάχαιραν ἐκ τῆς ζώνης του διὰ νὰ φονευθῇ — καὶ τότε ἐξύπνησεν.

Ὁ Ἀξὲλ ἐσιώπησε· τῷ ἐφαίνετο ἀμάρτημα νὰ προκαλέσῃ καὶ ἄλλας ἀπαντήσεις τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης κόρης. Ὅτι μέχρι τοῦδε ἤκουσε, τῷ ἤρκεσεν ὅπως εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἀδιάφθορον ἐκείνην παρθενικὴν καρδίαν. Αἴσθημα τρυφερὸν κατέλαβεν αὐτόν, αἴσθημα τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ὀνομάσῃ. Τὸ παρελθόν του τῷ ἐνεφανίζετο ὡς φάντασμα, καὶ σείων τὴν κεφαλὴν ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν· "Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει. Πρόκειται καὶ ἄλλη γυνὴ νὰ καταστῇ δυστυχὴς δι' ἐμοῦ;

Ἐκ τῶν συλλογισμῶν του τούτων ἀπεσπάσθη ὑπὸ τῆς Ὀβαχόντας, ἥτις ἐπιθέτουσα τὴν δεξιάν της ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ δεικνύουσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν εἶχον ἐκκινήσει περιπατοῦντες, τῷ εἶπε·

— Βλέπεις, ὅτι σεῖς οἱ λευκοὶ ἄνδρες εἶσθε τυφλοὶ ἀπέναντι ἡμῶν; Ἐκεῖ μακρὰν φαίνεται πυρά.

Ἀνήσυχος εἶδεν ὁ Ἀξὲλ πρὸς τὴν ὑποδεικνυομένην αὐτῷ διεύθυνσιν, ἀλλ' οὐδὲν ἔβλεπεν, οὐδὲν ἔκτακτον ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ. Ἐνεπιστεύθη ὅμως εἰς τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς συνοδοιπόρου του καὶ ἐνόησεν ὅτι κίνδυνος ἐπέκειτο. Ἡ πυρὰ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ᾖναι τὸ νυκτερινὸν κατάλυμμα λευκῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν τῇ συναισθήσει τῆς δυνάμεώς των τοσοῦτον ἀναφανδὸν εἶχον τολμήσει ν' ἀνάψωσι πυρὰν ἐν χώρᾳ τοσούτους ἐγκρυπτούσῃ κινδύνους.

Ὁ Ἀξὲλ ἔρριψε βλέμμα εἰς τὰ πέριξ. Βαθὺ ἦτο ἀκόμη τῆς νυκτὸς τὸ σκότος ἀλλ' ὁ ἐξησκημένος τοῦ κυνηγοῦ ὀφθαλμὸς διέκρινεν ἤδη τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἀναγεννωμένης ἡμέρας. Ἐνοήσας ὁ Ἀξὲλ ποίαν σπουδαιότητα εἶχε δι' αὐτοὺς ἡ ταχεῖα προχώρησις εἶπε πρὸς τὴν κόρην.

— Ξύπνησε τὰς συντρόφους σου, Ὀβαχόντα, καὶ εἰπὲ αὐταῖς νὰ ἑτοιμασθῶσι τὸ ταχύτερον, διότι πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Ἡ Ὀβαχόντα ὑπήκουσεν ἀμέσως καὶ ἐλαφρὰ καὶ ταχεῖα ὡς ἔλαφος ἀνεχώρησεν.

— Πόσον εἶναι ὡραία, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Ἀξὲλ ἰδὼν αὐτὴν ἀπερχομένην. Χάριν αὐτῆς καὶ μόνης, ἠδύνατό τις νὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ ᾖναι Ἰνδός!

Μεταβὰς δὲ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ Βάλδεμαρ τὸν ἐξύπνησεν ἐξηγήσας αὐτῷ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Ὁ Βάλδεμαρ ἀμέσως ἠγέρθη καὶ ἡτοιμάσθη πρὸς ἀναχώρησιν.

Μετ' ὀλίγον οἱ ὁδοιπόροι, χωρὶς νὰ φάγωσί τι, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον, καὶ ἤδη εὑρίσκοντο μακρὰν τοῦ νυκτερινοῦ αὐτῶν καταλύματος, ὅτε ἀμυδρὰ πρὸς ἀνατολὰς γραμμὴ ἀνήγγειλε τὴν ἡμέραν. Ὅσῳ δὲ ἐπροχώρει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τοσοῦτῳ εὐκολωτέρα καθίστατο ἡ πορεία, ἀλλὰ καὶ ὁ κίνδυνος ἐγένετο μεγαλείτερος, διότι καὶ οἱ καταδιώκοντες αὐτοὺς θὰ ἐξεκίνουν μὲ τὴν ἡμέραν. Ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ μικροῦ ἀνατείλει ὅτε ἡ Ὀβαχόντα, πλησιάσασα τὸ οὖς της εἰς τὴν γῆν, ἀνέκραξεν·

— Ἀκούω μακρόθεν δηματισμοὺς ἵππων.

Ἀμέσως ὁ Βάλδεμαρ διέταξε νὰ σταματήσωσιν, ὅπως σκεφθῶσι περὶ τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως ἢ τῆς φυγῆς. Ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ, ἣν παρηκολούθουν, σειρὰ παλαιῶν ἰτεῶν ἐδείκνυε τὸ ῥεῦμα μικροῦ ῥύακος, ὅστις ἐχύνετο εἰς τὸν Μισουρῆν· ὄπισθεν δὲ τῶν δένδρων τούτων ὑπῆρχε κάπως ἀσφαλὲς καταφύγιον κατὰ τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν. Ἤρχετο κατόπιν καὶ ἄλλη σειρὰ ἰτεῶν καὶ ὄπισθεν αὐτῶν εἰς ἀρκετὴν ὅμως ἀπόστασιν ὑψοῦτο λόφος κατάφυτος. Ἀλλὰ τὸ ὕψωμα τοῦτο ἔκειτο μακράν, καὶ ἀμφίβολον ἦτο ἐὰν ὑπῆρχεν ὁ ὀλικὸς καιρὸς νὰ φθάσωσιν ἐκεῖ. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐπρότεινεν ὁ Βάλδεμαρ νὰ λάβωσιν ὡς ἀμυντήριον γραμμὴν τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἰτεῶν. Μόλις δὲ εἶχον φθάσει τὰ δένδρα καὶ εἶχον τοποθετηθῆ ὄπισθεν τῶν ὀγκωδῶν κορμῶν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πρὸς ἀνατολὰς οἱ ἱππεῖς. Οἱ δύο κυνηγοὶ ἐπιθεώρησαν τὰ πυροβόλα ὅπλα των, ἐβεβαιώθησαν ὅτι αἱ μάχαιραι ἐξέχονται εὐκόλως τῆς θήκης καὶ παρεσκευάσθησαν εἰς πεισματώδη ἀντίστασιν. Ὁ Ἀξὲλ ἐπρότεινεν εἰς τὰς νεάνιδας νὰ μεταβῶσιν ὅσον τάχιστα πρὸς τὸ δασῶδες ὕψωμα, ὅπως ἐκεῖθεν εὐκολώτερον φύγωσι πρὸς τὰς ἑστίας των, ἐν ὅσῳ αὐτοὶ θὰ ἐμάχοντο κατὰ τῶν ἐναντίων· ἀλλ' αἱ Ἰνδαὶ ἠρνήθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς γειναίους ὑπερασπιστάς των καὶ τῇ αἰτήσει των ἔλαβον τὰς περιττὰς μαχαίρας ὅπως καὶ αὐταὶ συντελέσωσιν εἰς ἀπόκρουσιν τῶν ἐπιδρομέων. Τὴν πρότασίν των νὰ μεταχειρισθῶσι καὶ τὰ παρὰ τῶν Ἀμερικανῶν παραδοθέντα πέντε τηλεβόλα ἀπέρριψεν ὁ Βάλδεμαρ, φοβούμενος μὴ ἀδίκως καταναλωθῇ ἡ ὀλίγη πυρίτις.

Ἐν τοσούτῳ οἱ ἱππεῖς ἐπλησίαζον καὶ μετ' ὀλίγον ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ διακρίνῃ ὅτι ἦσαν τεσσαράκοντα περίπου τὸν ἀριθμόν. Πρὶν ἔτι φθάσωσιν εἰς ἀπόστασιν βολῆς ὁ Βάλδεμαρ ἐπυροβόλησε ἐννοῶν οὕτω νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ τοῦ νὰ προχωρήσωσιν· ἀλλ' οὗτοι ἀπ' ἐναντίας ἐπέσπευσαν τὸ βῆμά των.

Ἡ Ὀβαχόντα, ἱσταμένη παρὰ τῷ Ἀξὲλ τῷ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Συλλογίσου τὸ ὄνειρόν μου! Ἡ Ὀβαχόντα εἶναι εὐτυχὴς νὰ μεταβῇ μαζύ σου εἰς τὴν ἱερὰν χώραν!

Ὁ Ἀξὲλ ἐσφιγξε σιωπηλῶς τὴν χεῖρά της.

Ὁρμητικὴ ἤρξατο ἡ ἐπίθεσις καὶ πεισματώδης ἡ ἀντίστασις. Οἱ δύο κυνηγοὶ καὶ αἱ Ἰνδαὶ εἶχον τὰ δένδρα προπύργιον, καθ' ὧν ἔπιπτον ἄνευ ἀποτελέσματος αἱ σφαῖραι, ἐν ᾧ οἱ ἐναντίοι εὑρίσκοντο ἐκτεθειμένοι. Αἴφνης ὁ Ἀξὲλ ἀποκαλυφθεὶς ἐπληγώθη κατὰ τὸν ὦμον· ἡ Ὀβαχόντα ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν ὅπως τὸν συνδράμῃ. Ἀλλὰ ποίαν βοήθειαν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ κόρη, καὶ ἐν τοιαύτῃ μάλιστα κρισίμῳ στιγμῇ; Ὁ Βάλδεμαρ, θλέπων ὅτι ἐπὶ μακρὸν δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῇ ἀγὼν ἄνισος τοσοῦτον, ἐσκέπτετο πῶς νὰ εὕρῃ διέξοδον, ὅτε ἠκούσθη ὀξεῖα πολεμικὴ κραυγή.

Ἡ Ὀβαχόντα ἀναπηδήσασα ἀνέκραξεν.

— Ἦλθον! Εἶναι οἱ Σουΐουοι! Εἶναι ὁ "λευκὸς Ἀετός"! Ὁ Βάλδεμαρ ἐστράφη καὶ εἶδες στῖφος μελανῶν μορφῶν, ἐπερχομένων δρομαίως καὶ μετὰ ἀγρίων φωνῶν. Ἦσαν οἱ Σουΐουοι, οἵτινες κεκρυμμένοι ἐπὶ τοῦ λόφου ἤρχοντο εἰς βοήθειαν τῶν κινδυνευόντων. Τότε τὰ μέρη ἀντηλλάγησαν καὶ ἐπίθεσις σφοδρὰ ἤρξατο ἐκ μέρους τοῦ Βάλδεμαρ καὶ τῶν Ἰνδῶν. Οἱ ἐναντίοι, κενώσαντες τελευταῖον τὰ ὅπλα των, ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Οἱ Ἰνδοὶ ἔσπευσαν εἰς καταδίωξιν αὐτῶν· ἀλλ' οἱ ἵπποι ἦσαν ταχεῖς καὶ μετ' οὐ πολὺ οἱ ἱππεῖς ἐγένοντο ἄφαντοι, ἀφήσαντες τινὰς τῶν συντρόφων των ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Τότε οἱ Ἰνδοὶ ἐλήστευσαν τοὺς πεσόντας, ὁ δὲ Βάλδεμαρ ἀναζητήσας τὸν Ἀξὲλ καὶ ἐξετάσας τὴν πληγήν του εὗρε πρὸς μεγάλην του εὐχαρίστησιν ὅτι ἡ πληγὴ ἦτο ἐλαφρὰ καὶ οὐδένα παρουσίαζε κίνδυνον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΤΙΝΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

(ὑπὸ τοῦ διδάκτορος R. Brehm).

Ἂν καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς ἀποδίδεται γενικῶς εἰς τὸν Γενουήνσιον Χριστόφορον Κολόμβον, ὅστις θεωρεῖται ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ὁ τὰς νήσους τοῦ Νέου Κόσμου πατήσας, οὐχ ἧττον ὅμως ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν Ἱσπανῶν ἱστορικῶν τοῦ ιστ. αἰῶνος εὕρηνται πληροφορίαι διαμφισβητοῦσαι τῷ διασήμῳ Ἰταλῷ τὴν δόξαν του καὶ ἀποδεικνύουσαι ὅτι καὶ πρὸ τοῦ Κολόμβου ναῦται Ἱσπανοὶ ἐπεσκέφθησαν μίαν τῶν Ἀμερικανικῶν νήσων. Οἱ ναῦται ἐκεῖνοι δὲν εἶχον μεταβῇ ἐκεῖ ὡς διερευνηταὶ νέων χωρῶν, ἀλλ' εἶχον παρασυρθῇ ὑπὸ τρικυμιῶν. Αἱ σημειώσεις τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ναυαγῶν περιῆλθον εἰς χεῖρας τοῦ Κολόμβου, ὅστις ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενος ἐπεχείρησε τὸν πρῶτον ἔνδοξον αὐτοῦ πλοῦν.

Ἐν ἀρχαίοις Ἱσπανικοῖς ἱστορικοῖς συγγράμμασι, τὰ ὁποῖα εἰσὶ σπανιώτατα ἐν ταῖς ἐκτὸς τῆς Ἱσπανίας βιβλιοθήκαις, εὕρηνται ὡς πρὸς τοῦτο πληροφορίαι θετικαί. Οὕτω διηγεῖται ὁ ἱερεὺς Ἰωσὴφ Ἀκόστας ἐν τῇ "Ἱστορίᾳ τῶν Ἰνδιῶν" (Βιβλ, Α. κεφ. 19), ὅτι "ναυτικός τις, οὗ ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα, παρεσύρθη ὑπὸ τρικυμιῶν ἀπὸ τῶν Καναρίων νήσων πρὸς τὸν Νέον Κόσμον, καὶ ὅτι εὐτυχήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Εὐρώπην εὗρε καλὴν παρὰ τῷ Χριστοφόρῳ Κολόμβῳ ὑποδοχήν, ᾧ καὶ χάριν εὐγνωμοσύνης παρέδωκε τὰς σπουδαίας αὐτοῦ περὶ τῆς ἀποκέντρου ἐκείνης χώρας σημειώσεις."

Ἐκτενέστερον ἀναφέρει περὶ τοῦ γεγονότος τούτου ὁ ὡς κλασικὸς ἱστοριογράφος φημιζόμενος Ἴγκας Γαρσελάτς de la Vega ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ, τῷ ἐπιγραφομένῳ "Γενικὴ ἱστορία τῆς Περουβίας κτλ." Ὁ συγγραφεὺς, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1539 ἐν Κούσκῳ, τῇ τότε πρωτευούσῃ τῆς Περουβίας, ἦτο υἱὸς εὐγενοῦς Ἱσπανοῦ ἐξ Ἐστρεμαδούρης, μεταβάντος μετὰ τοῦ Πιζάρρου ἐν Ἀμερικῇ καὶ νυμφευθέντος τὴν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος Οὐασκάρ. Ὁ Ἴγκας ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ Ἰησουϊτῶν, μετέβη τῷ 1560 εἰς τὴν Ἱσπανίαν

περιῆλθε τὴν Ἰταλίαν, καὶ τέλος ἀπεκατέστη ἐν Κορδόβῃ, ἔνθα καὶ ἀπέθανε τῷ 1616 καὶ ἐτάφη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ἔν τινι παρεκκλησίῳ, φέροντι τὸ ὄνομά του. Ἐκτὸς τῆς Ἱστορίας τῆς Περουβίας ὁ Γαρσιλάτς συνέγραψε καὶ ἱστορίαν τῆς Φλωρίδος, ἐκδοθεῖσαν τῷ 1609 ἐν Λισσαβῶνι καὶ μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἰταλικῆς τὸν Φίλωνα.

Ἐν τῇ γενικῇ Ἱστορίᾳ τῆς Περουβίας ὁ συγγραφεὺς λέγει περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα κατὰ λέξιν μεταφέρομεν.

"Περὶ τὸ ἔτος 1484 πρωρεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς πόλεως Οὐέλβας, ὀνόματι Ἀλόνσος Σάγχης, εἶχε μικρὸν πλοῖον, δι' οὗ ἐμπορεύετο, μεταφέρων ἐξ Ἱσπανίας πραγματείας εἰς τὰς Καναρίας νήσους, ὅπου τὰς ἐπώλει καὶ ἐφόρτονεν ὀπώρας, ἃς μετέφερεν εἰς Μαδεῖραν, ὅθεν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν μὲ φορτίον ζαχχάρεως. Πλέων ποτὲ μεταξὺ τῶν Καναρίων νήσων καὶ τῆς Μαδεῖρας κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας, καθ' ἣν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κυβερνήσῃ τὸ πλοιάριόν του τὸ ἐγκατέλιπεν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων. Ἐπὶ 29 ὅλας ἡμέρας περιεφέρετο ἐπὶ τοῦ πελάγους ἄνευ διευθύνσεως καὶ ἄνευ σκοποῦ· τὸ πλήρωμά του ὑπέφερε τὰ πάνδεινα. Τέλος ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος καὶ τὸ πλοῖον εὑρέθη πλησίον νήσου ἀγνώστου μέν, ἥτις ὅμως ὑποτίθεται ὅτι ἦτο ἡ σήμερον Ἅγιος Δομίγγος καλουμένη. Ὁ θυελλώδης ἄνεμος, ὁ τὸ πλοιάριον παρασύρας, ἦτο ὁ λεγόμενος Σολάνος, ἄνεμος ἀνατολικός, καθότι ἡ νῆσος τοῦ Ἁγίου Δομίγγου κεῖται πρὸς δυσμὰς τῶν Καναρίων νήσων. Ὁ Σάγχης ἀπέβη εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀκριβῶς ἐσημείωσε πάντα ὅσα εἶδεν. Παραλαβὼν δὲ πόσιμον ὕδωρ καὶ ξύλα ἐπέστρεψεν ἀφαθεὶς πάλιν εἰς τὴν τύχην. Ἀλλὰ ὁ πλοῦς παρετείνετο ἐπὶ πολὺ καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν τροφῶν ἦτο μεγάλη. Ἐκ τῶν κακουχιῶν αὐτὰς μεγάλως ἐνεθουσιάσθη καὶ ὑπ' αὐτῶν βοηθούμενος ἐπεχείρησε πλοῦν, ὅστις ἔδωκε τῇ Ἱσπανίᾳ Νέον Κόσμον καὶ μεγάλα πλούτη. Τὸ συμβὰν τοῦτο οὕτως ἐκφράζεται ἐν τῷ στέμματι τοῦ Κολόμβου. A Castilla y a Leon, Nuevo Mundo diò Colon (Τῇ Καστιλίᾳ καὶ τῇ Λεώνῃ ὁ Κολόμβος ἐδωρήσατο νέον Κόσμον). Ὁ θέλων νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν ἄθλων τοῦ διασήμου Σάγχη ἂς ἀναγνώσῃ τὴν Γενικὴν Ἱστορίαν τῶν Ἰνδιῶν, ὑπὸ Φραγκίσκου Λόπες de Gomara συγγραφεῖσαν. Προσθέτω ἐνταῦθα ὅσα ἐν τῇ ἀφηγήσει τοῦ ἀρχαίου ἱστοριογράφου ἐλλείπουσιν. Ὁ Λόπες ἔγραψε μακρὰν τῆς σκηνῆς τῶν συμβάντων κατὰ πληροφορίας τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ· πολλὰ ὡς ἐκ τούτου μετεδόθησαν αὐτῷ ἀτελῶς. Ἐγὼ ὅμως ἤκουσα αὐτὰ διηγούμενα ἐν αὐτῇ τῇ πατρίδι μου παρὰ τοῦ πατρός μου καὶ τῶν συγχρόνων μου, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν αἱ διηγήσεις αὗται ἀπετέλουν τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ὁμιλίας. Ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου ἐγνώριζε πολλοὺς τῶν κατακτητῶν τοῦ Νέου Κόσμου, ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὰ κυριώτερα τῶν γεγονότων. Δυστυχῶς ὅμως, νέος ὤν, δὲν προσεῖχον πολὺ εἰς αὐτὰ· ἄλλως θὰ ἠδυνάμην νὰ διηγηθῶ πλεῖστα ὅσα λίαν περίεργα καὶ σπουδαῖα ὑπὸ ἔποψιν ἱστορικήν· ἀλλὰ τώρα ἀναγκάζομαι νὰ ἐπαναλάβω αὐτὰ ἐκ μνήμης, λυπούμενος ὅτι περιστατικά τινα ἐλησμόνησα. Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Νέου Κόσμου. Διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο συμβὰν δικαίως πρέπει νὰ σεμνύνεται ἡ μικρὰ πόλις Οὐέλβα, ἡ γεννήσασα τέκνον τοιοῦτο. Αἱ διηγήσεις καὶ αἱ σημειώσεις αὐτοῦ ἔπεισαν τὸν Κολόμβον, ὅστις κατώρθωσε βασιζόμενος ἐπ' αὐτὰς νὰ ὑποσχεθῇ τῷ προστάτῃ αὐτοῦ ἡγεμόνι πράγματα ἀνήκουστα καὶ ἀπίστευτα. Ὡς ἄνθρωπος νουνεχὴς ὁ Κολόμβος ἐτήρησε τὸ μυστικὸν του εὐλαβῶς. Ἐὰν δὲν εἶχε τὰς πληροφορίας τοῦ Ἀλόνσου Σάγχη, δὲν θὰ ἠδύνατο, μὲ ὅλας αὐτοῦ τὰς κοσμογραφικὰς γνώσεις, μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως νὰ προβῇ εἰς τὸ ἔργον του οὐδὲ θὰ κατώρθου αὐτὸ ἐν διαστήματι τοσοῦτον μικρῷ. Ὁ Κολόμβος ἐξετέλεσε τὸν πρῶτον αὐτοῦ πλοῦν μέχρις Ἀμερικῆς ἐντὸς 68 ἡμερῶν. Ἐὰν αἱ σημειώσεις τοῦ Ἀλόνσου δὲν διέγραφον αὐτῷ τὴν πορείαν διὰ τοῦ ἀπεράντου Ὠκεανοῦ, ἡ ἐντὸς τόσον μικροῦ διαστήματος χρόνου μετάβασις αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀμερικὴν θὰ ἦτο πράγματι θαῦμα."

Ο ΔΟΡΔΟΣ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ CAVENDISH.

Ο ΘΩΜΑΣ BURKE.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἴγκας περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τοῦ ιε'. αἰῶνος γεγονότος.

ΤΟ ΕΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ.

(Μετὰ δύο εἰκόνων.)

Δολοφονία στυγερὰ καὶ ἀνεξήγητος, ἧς οἱ αὐτουργοὶ μέχρι τῆς ὥρας μένουν ἄγνωστοι, διεπράχθη τὴν 6 Μαΐου ἐν τῷ ἐν Δουβλίνῳ κήπῳ

τοῦ Φοίνικος. Θύματα τοῦ κακουργήματος τούτου τοῦ συνταράξαντος ὡς εἰκὸς τὸν κόσμον ὅλον, ἔπεσεν ὁ Λόρδος Φριδερῖκος CAVENDISH, ὁ μόλις διορισθεὶς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Ἰρλανδίας καὶ ὁ Θωμᾶς BURKE, ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῆς Ἰρλανδίας.

Ἄγνωστοι δολοφόνοι, ὡς ὑποτίθεται φενιᾶνες, ἔπεσαν αἴφνης κατὰ τῶν δύω δυστυχῶν τούτων ἀνδρῶν, περιπατούντων ἀμερίμνως ἐν τῷ κήπῳ, καὶ κατέσφαξαν αὐτοὺς οἰκτρῶς. Τὸ σῶμα τοῦ λόρδου CAVENDISH ἔφερε τέσσαρας πληγὰς βαθείας, διατρυπησάσας τοὺς πνεύμονας, ὁ δὲ BURKE ἔκειτο νεκρὸς σχεδὸν ἀποκεχωρισμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ σώματος. Ἐν μέσῳ γενικοῦ πένθους ἐγένετο ἡ κηδεία τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, ὧν τὰς εἰκόνας ἐκ φωτογραφιῶν δημοσιεύομεν σήμερον ἐν τῷ Ἑσπέρῳ.

Ὁ λόρδος Φριδερῖκος CAVENDISH, δευτερότοκος υἱὸς τοῦ δουκὸς τοῦ DEVONSHIRE, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἰνδιῶν μαρκησίου Ἀρτιγκτῶνος, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1836. Ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐγένετο ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ λόρδου Γράμβιλ, εἶτα δὲ (τῷ 1872—1873) καὶ τοῦ Γλάδστωνος. Κατόπιν ἔλαβε καὶ ἄλλας ὑψηλὰς θέσεις, καὶ τέλος πρὸ μικροῦ εἶχε διορισθῆ ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Ἰρλανδίας, ἀφιχθεὶς εἰς Δουβλῖνον μόλις τὴν προτέραιαν τοῦ θανάτου του.

Ὁ λόρδος CAVENDISH, ὅστις συνδέεται διὰ δεσμοῦ συγγενείας καὶ μετὰ τοῦ Γλάδστωνος ἦτο ἀνὴρ χαρακτῆρος ἡπίου καὶ εἰρηνικοῦ, καὶ ἦτο ἀγαπητότατος ἐν τῇ νοτίῳ Ἰρλανδίᾳ, ἔνθα ὁ πατήρ του ἔχει μεγάλα κτήματα. Ὁ δὲ ὑφυπουργὸς Θωμᾶς BURKE ἀνὴρ 53 ἐτῶν, ἦτο ὑπάλληλος ἐκ τῶν σπανίων, ὑπηρετήσας ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ καθήκοντός του ὑπὸ διαφόρους κυβερνήσεις. Ὁ BURKE ὅστις εἶχεν ἐκπαιδευθῆ ἐν Βελγίῳ καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἦτο καθολικὸς τὸ θρήσκευμα, μικρὸς ἀνεψιὸς δὲ τοῦ γνωστοῦ καρδιναλίου WISEMAN.

Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις καταγίνεται δραστηρίως πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν θρασέων δολοφόνων, μέχρι τοῦδε ὅμως ἄνευ ἀποτελέσματος, ἂν καὶ ἡ ὁρισθεῖσα ἀμοιβὴ διὰ τοὺς καταδείξοντας αὐτοὺς ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν 300 χιλιάδων φράγκων.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΛΛΑΣ. Ἐξ Ἑλλάδος λυπηρὰ καὶ δυσάρεστα ἀναγγέλλονται ἡμῖν. Αἱ συζητήσεις τῆς Βουλῆς παρεξετράπησαν εἰς προσωπικότητας καὶ αἱ ἀντεγκλήσεις ἀσχημίζουσι τὸ σεμνὸν ὄβημα τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας. Ἡ σκανδαλώδης ὑπόθεσις τοῦ ταμείου τῶν Θηβῶν, περὶ ἧς τοσαῦτα ἤδη ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν, ἐγέννησε ζητήματα καθάπτοντα τῆς ὑπολήψεως ἐπιφανῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀνδρῶν, καὶ ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς ἡ κυβερνητικὴ μερὶς πειρᾶται δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ καταβάλῃ διὰ δριμειῶν κατηγοριῶν τὴν ἀντιπολίτευσιν, αὕτη ἀγωνίζεται νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι μόνον φατριασμὸς ἄμετρος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς κατ' αὐτῆς καταφορᾶς. Λυπηρὰ εἴπομεν καὶ δυσάρεστα εἶναι τὰ ζητήματα ταῦτα, διότι ἡ βουλὴ ἔχει ἄλλην ἀποστολὴν, ἀποστολὴν ὑψηλοτέραν καὶ σεμνοτέραν· νὰ τακτοποιήσῃ τὰ τῆς πολιτείας καὶ νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγάς, ἃς χρόνοι ἀνώμαλοι καὶ περιστάσεις ἔκτακτοι ἐπήνεγκον. Ἡ φιλοπατρία ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀνωτέρα τοῦ φατριασμοῦ, καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ἔπρεπε νὰ ἔχωσι ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, πρὸς τὴν πατρίδα, ἥτις παρ' αὐτῶν περιμένει νὰ ἴδῃ ἀνατελλούσας ἡμέρας ἡσυχίας καὶ εὐημερίας. — Μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας ἀνέγνωμεν οἱ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ζῶντες Ἕλληνες τὰς περιγραφὰς τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. Τίς εἶναι τυφλὸς τοσοῦτον ὅπως μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν πρακτικὴν ὠφέλειαν τοῦ ἔργου διὰ τὴν φίλην ἡμῶν πατρίδα; Καὶ αὐτὸς ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ὁ συνήθως ὀλίγην προσοχὴν δίδων εἰς ἔργα τῆς εἰρήνης διότι ἐνασμενίζεται εἰς τὴν ἀφήγησιν ἐκτάκτων καὶ καταπληκτικῶν συμβάντων, θέλων οὕτω νὰ κρατῇ τοὺς ἀναγνώστας του ἐν διηνεκεῖ συγκινήσει, καὶ αὐτὸς ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος, λέγομεν, λίαν εὐνοϊκῶς ἐκφράζεται ὑπὲρ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐκτελεσθησομένου ἔργου. Εὑρίσκονται μέν τινες, ἀγνοοῦντες φαίνεται τὴν ἐμπορικὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες πειρῶνται νὰ παραστήσωσι τὸ ἔργον ὡς μὴ παρέχον πολλὰς ἐγγυήσεις ἐπιτυχίας. Ἀλλὰ μήπως δὲν εὑρέθησαν πρὸ ἐτῶν καὶ ἄνθρωποι ἀπαίσια διὰ τὴν διώρυγα τοῦ Σουὲζ προοιωνιζόμενοι; Ἂς ἐκτελεσθῇ τὸ ἔργον καὶ τὰ πράγματα θέλουσι λαλήσει διὰ τῆς πειστικῆς αὐτῶν φωνῆς.

ΑΓΓΛΙΑ. Τὸ ἐν Δουβλίνῳ διαπραχθὲν κακούργημα, ἡ δολοφονία τοῦ νέου ὑπουργοῦ καὶ τοῦ ὑφυπουγοῦ ἐπὶ τῆς Ἰρλανδίας, ἐξακολουθεῖ ἐπασχολοῦσα τὸ κοινὸν ἐν Ἀγγλίᾳ· πρὸ πάντων δὲ διότι μέχρι σήμερον δὲν ἀνεκαλύφθησαν ἀκόμη οἱ αὐτουργοὶ τῆς στυγερᾶς πράξεως. Πολλαὶ ἐγένετο μεχρι τοῦδε συλλήψεις, πολλαὶ ἀνακρίσεις, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο μηδέν. Οἱ συλληφθέντες ἀφέθησαν πάλιν ἐλεύθεροι. Ἀξία παρατηρήσεως εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Ἀντὶ νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ὅπως ῥίψῃ τὸ ὑπουργεῖον Γλάδστωνος τοῦ ὁποίου τὰ ἥπια μέτρα ἐθράσυναν τοὺς δολοφόνους καὶ κατέστησαν αὐτοὺς τολμηροτέρους, ἡ ἀντιπολίτευσις ὑπεστήριξε τὸ ὑπουργεῖον εἰς τὴν λῆψιν μέτρων δραστηρίων πρὸς κατεύνασιν τοῦ ἐν Ἰρλανδίᾳ ἐπικρατοῦντος ἐρεθισμοῦ τῶν πνευμάτων. Ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι εἶναι ἔθνος τὰ μάλιστα φιλόπατρι, καὶ ἐννοοῦσιν ὅτι δι' ἀντεγκλήσεων παραβλάπτονται καιρίως τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος των· ὅθεν καὶ παραιτοῦνται ἐν ἀνάγκῃ τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν πάθους καὶ τῆς κομματικῆς ἀντιζηλείας.

ΡΩΣΣΙΑ. Ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ἐν Πετρουπόλει εἷς τῶν διασημοτέρων στρατηγῶν τῆς Ῥωσσίας, ὁ ἀντιστράτηγος KAUFMANN, ὁ ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ στῆσας τρόπαια ἐπὶ τροπαίων. Ὁ KAUFMANN εἶναι ὁ τὴν Χίβαν κυριεύσας καὶ τὴν Βοχάραν τῇ Ῥωσσίᾳ προσαρτήσας. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ KAUFMANN ὁ ῥωσσικὸς στρατὸς ἀπώλεσεν ἕνα τῶν ἱκανοτέρων καὶ τολμηροτέρων αὐτοῦ στρατηλατῶν.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ. Τὰ πράγματα τῆς Αἰγύπτου, τὰ ὁποῖα πρότινων ἡμερῶν εἶχον ἀρκούντως δεινωθῆ καὶ σπουδαίας προεμήνυον περιπλοκὰς ἕνεκα τῆς ἐπικρατούσης μεταξὺ τοῦ Ἀντιβασιλέως καὶ τῶν ὑπουργῶν του ἀσυμφωνίας, κατηυνάσθησαν ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου τῇ μεσολαβήσει τῶν γενικῶν προξένων τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Οἱ ὑπουργοὶ προσελθόντες τῷ Κεδίβῃ ἐζήτησαν τὴν συγχώρησίν του, ἥτις καὶ τοῖς ἐδόθη. Εἰς τὴν εἰρηνικὴν ταύτην λύσιν τῆς διαφορᾶς συνετέλεσε κυρίως ἡ εἴδησις, ὅτι πλοῖα ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ διευθύνονται πρὸς τὴν Αἴγυπτον. Καὶ πράγματι τὰ πλοῖα ταῦτα ναυλοχοῦσι πρὸ μικροῦ ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὑποτίθεται ὅτι ἐκλείψαντος ἤδη παντὸς φόβου τὰ πολεμικὰ πλοῖα τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων θέλουσι διαταχθῆ ν' ἀποπλεύσωσιν.

Ὑ. Γ. Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέλθη σήμερον, ὅτι ὁ Ἀραβῆ πασᾶς, ἡ ψυχὴ τοῦ ὑπουργείου, διέκοψε τὰς μετὰ τῶν γενικῶν προξένων ἀρξαμένας διαπραγματεύσεις, ἐπιμένων εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῶν στόλων. Λέγεται ὅτι αἱ δύο δυτικαὶ δυνάμεις θέλουσιν ἐπιδώσει τελεσίγραφον εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν κυβέρνησιν, καὶ ὅτι ὁ Ἀραβῆ πασᾶς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἑτοιμάζονται εἰς ἀντίστασιν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΕΤΡΑΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ Ρ. ΒΑΓΝΕΡ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Τὰ μεγάλα μελοδράματα τοῦ Βάγνερ ἐκ τῆς γερμανικῆς μυθολογίας (τῶν Nibelungen) παρασταθέντα κατὰ τὰ τελευταῖα τέσσαρα ἔτη ἐν Bayreuth, ἐν Μονάχῳ, ἐν Βιέννῃ, Λειψίᾳ καὶ Βερολίνῳ, διδάσκονται ταυτὸν ἐν τῇ σκηνῇ ἐν Λονδίνῳ. Οὕτω παραδίδονται τὰ ἀποκλειστικῶς γερμανικὰ ταῦτα μουσικὰ ἔργα εἰς τὴν κρίσιν τῆς Εὐρώπης ὁλοκλήρου. Ἐν Λονδίνῳ αἱ γνῶμαι εἰσὶ διῃρημέναι· ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς οἱ "Καιροὶ" καὶ τὰ "Ἡμερήσια Νέα" ἀναβιβάζουσι τὰ πρωτότυπα ταῦτα μελοδράματα μέχρι τρίτου οὐρανοῦ καὶ πληροῦσι τὰς στήλας αὐτῶν διὰ ἐπαινετικῶν περιγραφῶν, παρουσιάζονται ἡ "Σημαία" καὶ ὁ "Ἡμερήσιος Τηλέγραφος" ἄσπονδοι τῆς μουσικῆς τοῦ Μέλλοντος ἐχθροί, καὶ ἱπαριστάνουσιν αὐτὴν ὡς μονότονον καὶ ἀφύσικον. Τὰ δύο ἀντίθετα στρατόπεδα συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἡ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ μεγάλην ἐπὶ τῆς τέχνης ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν καὶ ὅτι οἱ ἐκτελοῦντες αὐτὴν ἀοιδοὶ ἄριστα διεξάγουσι τὰς παραστάσεις. Ὅτι καὶ ἡ σάτυρα ἐπελήφθη ἤδη τοῦ πράγματος ἀποδεικνύει ἄρθρον τι τῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος "Young folks", ἐν ᾧ παρίσταται ἄνθρ. μάτην πειρώμενος νὰ ψάλῃ τεμάχιόν τι ἐκ τῶν μελοδραμάτων τούτων, καὶ ὃν ἡ σύζυγός του νομίζει ἐν καταστάσει μέθης. Τὰς παραστάσεις ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης πρόσωπα, καὶ δὲν εἶναι μικρὸς ὁ θρίαμβος, ὃν ἤρατο ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ ἔξοχος μουσουργὸς Βάγνερ.

Ἡ πυρκαϊὰ ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Ὑγιεινῆς ἐν Βερολίνῳ. Μόλις κατηυνάσθη ἡ ἐντύπωσις ἡ παραχθεῖσα ἐκ τῶν μεγάλων πυρκαϊῶν, ὧν παρανάλωμα ἐγένοντο τὸ θέατρα τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Σβερίνου, καὶ νέα, καταστρεπτικὴ πυρκαϊὰ ἀναγγέλλεται ἐκ Βερολίνου, ἔνθα ἐκάη ἡ μεγαλοπρεπὴς Ἔκθεσις τῆς Ὑγιεινῆς, ἡ προκειμένη ν' ἀνοίξῃ τὰς πύλας της μετά τινας ἡμέρας. Τὸ πῦρ μετεδόθη ἐξ ἀμελείας ἐργάτου τινός, ἀνάψαντος πυρεῖον παρὰ τὰς διατάξεις καὶ ῥίψαντος αὐτὸ ἐπὶ σωροῦ λεπτῶν σανίδων. Ἐν μιᾷ ὥρᾳ τὸ κατάστημα τῆς Ἐκθέσεως εἶχεν ἀναφλεχθῆ ὁλόκληρον. Εὐτυχῶς οὐδεὶς ἄνθρωπος ἔπαθεν· ἀλλ' ἡ ἀπώλεια ὡς πρὸς τὰ ἐργαλεῖα, τὰ πολυτελῆ συγγράμματα, τὰ σχέδια καὶ ἐντένει ὡς πρὸς τὰ ἐκθέματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ τῆς Ὑγιεινῆς, τῆς σωτηρίας τῶν ναυαγῶν κ. τ. τ. εἶναι ἀνυπολόγιστος. Τὸ ἀδηράγον στοιχεῖον κατέστρεψεν ἐτῶν κόπους, ἐτῶν ἐργασίαν· πρὸ πάντων δὲ ὑποφέρουσι ζημίαν αἱ κυβερνήσεις, διότι κατὰ τὰς συμβάσεις, ἃς συνωμολόγησε τὸ διοικητικὸν τῆς Ἐκθέσεως συμβούλιον μετὰ τῶν πυρασφαλιστικῶν Ἑταιριῶν, οἱ μὲν ἰδιῶται ἐκθέται θέλουσιν ἀποζημιωθῆ οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ κράτη.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ ἡ ἔκθεσις, τὴν 3/15 Μαΐου, τὸ συμβούλιον συνελθὸν ἀπεφάσισε νὰ προκαλέσῃ νέαν ἔκθεσιν, δι' ἣν ἐν μικρῷ χρόνῳ διαστήματι ὑπεγράφησαν πλέον τῶν 150 χιλ. φράγκων. Οὕτως, ὡς λέγεται,

θέλει συγκροτηθῆ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1883 νέα ἔκθεσις Ὑγιεινῆς μεγαλοπρεπεστέρα τῆς πρώτης.

Χρῆσις ἀρχαίων γραμματοσήμων. Ἐπιτυχῆ χρῆσιν παλαιῶν καὶ μεταχειρισμένων γραμματοσήμων ἐποιήσαντο ἐπ' ἐσχάτων οἱ μοναχοὶ μοναστηρίου τινὸς ἐν Γάντῃ τῆς Βελγικῆς. Συνέλεξαν 800 χιλιάδας ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀφ' οὗ τὰ διήρεσαν κατὰ χρώματα, ὅπερ ἀπῄτησεν ἐργασίαν τριῶν ὁλοκλήρων μηνῶν, διεκόσμησαν δι' αὐτῶν τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης τῶν ξένων ἐν τῇ μονῇ, σχηματίσαντες ἐντέχνως ὡραιοτάτας παραστάσεις. Οὕτω κατώρθωσαν νὰ ἀπεικονίσωσιν οἰκίας διαφόρους, ἀπὸ τῆς ἰνδικῆς καλύβης μέχρι τῶν πλουσίων μεγάρων, ζῶα, ἄνθη καὶ δένδρα, τὰ πάντα ἐμποιοῦντα λίαν εὐχάριστον ἐντύπωσιν. Αἱ εἰκόνες φέρουσι καταλλήλους ἐπιγραφὰς καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκτελέσεως. Ἐκ τούτου καταφαίνεται πόσον καιρὸν ἔχουσι διαθέσιμον οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι πατέρες!

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΟΘΑΡΔΟΥ.

(Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀνταποκρίσεως.)

Ἐν Λυκέρνῃ τῇ 10/22 Μαΐου 1882.

Ἡ μικρὰ πόλις τῆς Λυκέρνης ἐν Ἑλβετίᾳ ἑορτάζει. Λαμπρὰ ἐγένετο τοῖς ἀντιπροσώποις τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἑλβετίας ὑποδοχή. Οἱ περίπατοι, αἱ ὄχθαι τῆς λίμνης, αἱ οἰκίαι εἶναι σημαιοστόλιστοι. Μνημεῖον ἀλληγορικὸν ὑψοῦται ἐν μέσῳ εὐρείας πλατείας. Παριστᾷ δὲ τὸ μνημεῖον τοῦτο τὴν Ἑλβετίαν ὀρθὴν κρατοῦσαν τῇ μιᾷ μὲν χειρὶ τὸ ὁμοσπονδιακὸν στέμμα, τῇ δὲ ἑτέρᾳ δάφνης στέφανον. Ἐπὶ τοῦ βάθρου παριστάνονται τὰ στέμματα τῆς Ἑλβετίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας, καὶ εἶναι ἐγκεχαραγμένη ἡ ἐπιγραφὴ F. C. O. Finis coronat opus (ἤτοι "Τὸ τέλος ἐπιστέφει τὸ ἔργον"). Μέγιστον εἶναι τὸ πλῆθος τῶν συρρευσάντων, ὅπως παραστῶσι μάρτυρες τῆς ἐκτάκτου ταύτης τελετῆς. Πάντες εἰσὶ πεπεισμένοι περὶ τῆς μεγάλης σημασίας, ἣν ἔχει ἡ ἐκτέλεσις ἔργου τοιούτου καὶ ὑπὸ ἔποψιν οἰκονομικὴν καὶ ὑπὸ ἔποψιν πολιτικήν. Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τούτου ἡ συγκοινωνία μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἰταλίας διὰ τῆς Ἑλβετίας καθίσταται εὐθεῖα, ἄμεσος, καὶ τὸ ἐμπόριον ἀποκτᾷ γραμμὴν συντέμνουσαν τὰς ἀποστάσεις. Αἱ ἐργασίαι, δύσκολοι καὶ ἐπίπονοι, παρετάθησαν ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα· ἀνενδότως εἰργάσθησαν οἱ μηχανικοί· ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐπετελέσθη πρὸς δόξαν τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος.

Ἡ σειρὰ τῶν τελετῶν ἤρξατο διὰ τοῦ περίπλου τῆς ὡραίας λίμνης ἐν σημαιοστολίστοις ἀτμοπλοίοις· κατόπιν ἐγένετο ἐκδρομὴ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὸ ὄρος Ῥίγι· τὸ ἑσπέρας δὲ μέγα συμπόσιον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἑλβετίας. Τὴν ἐπιοῦσαν ἐγένετο ἡ διάβασις τοῦ ὄρους καὶ ἡ κατ' εὐθεῖαν μετάβασις εἰς Μεδιόλανα, ὅπου νέαι ἀναμένουσιν ἑορταὶ τοὺς προσκεκλημένους. Ἔξαλλοι ἐκ τῆς χαρᾶς εἶναι πρὸ πάντων οἱ Ἰταλοί· τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς Γενούης θέλει προσφέρει γεῦμα μεγαλοπρεπὲς εἰς τοὺς ἐπισήμους ξένους. Διότι ἡ ἰταλικὴ αὕτη πόλις μεγίστην ἀποδίδει εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου σημασίαν. Διὰ τῆς νέας ταύτης γραμμῆς ἐλπίζει ἡ Γενοὺη νὰ ἐλκύσῃ εἰς ἑαυτὴν μέγα μέρος τοῦ ἐμπορίου τῆς Μασσαλίας. Κατὰ πόσον αἱ ἐλπίδες αὗται θέλουσι πραγματοποιηθῆ εἶναι ἄδηλον, διότι βεβαίως καὶ ἡ Γαλλία δὲν θὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας, ἀλλὰ πᾶσαν θὰ καταβάλῃ προσπάθειαν, ὅπως διὰ νέων συντομωτέρων γραμμῶν ἀνακτήσῃ ὅ,τι διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Ἁγίου Γοθάρδου φαίνεται ὅτι θέλει ἀπολέσει. Μὴ λησμονῶμεν τὸ σχέδιον τῆς διατρήσεως τοῦ Λευκοῦ Ὄρους", τοῦ γίγαντος τούτου τῶν Ἄλπεων.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

Περὶ μεταλλικοῦ νομικοῦ χρήματος, ἰδίᾳ δὲ περὶ Διμεταλλισμοῦ ὑπὸ Νικολ. Π. Γουναράκη. Ἐν Ἀθήναις 1882. 8ᵒ. Σελ. 188.

Τὸ ἐν Ἑλλάδι Δημόσιον Δίκαιον ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὑπὸ Νικ. Γ. Μοσχοβάκη. Ἐν Ἀθήναις 1882. 8ᵒ. Σελ. 225.

Παρνασσός, σύγγραμμα περιοδικόν. Τόμος Στ'. Τεῦχος δ'. καὶ γ'. Ἐν Ἀθήναις 1882. Μέγα 8ᵒ. Σελ. 256.

Ἀθήναιον, σύγγραμμα περιοδικόν. Τόμος Γ'. Τεῦχος ε'. Ἀθήνησιν 1882. 8ᵒ.

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐμπορικῇ Σχολῇ τῆς Ὀδησσοῦ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς Λ. Χ. Κώνστα. Ἐν Ὀδησσῷ 1882. 8ᵒ. Σελ. 20.

Λόγος πανηγυρικός, ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Συλλόγῳ "Ὁμονοίᾳ" κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου ὑπὸ Μ. Βελελῆ. Ἐν Κερκύρᾳ 1882. 8ᵒ. Σελ. 16.

Λογοδοσία τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πάτραις συλλόγου Ἀλληλοβοηθείας "Ἡ Ὁμόνοια", ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προέδρου Χρ. Α. Ῥηγοπούλου. Ἐν Πάτραις 1882. 16ᵒ. Σελ. 13.

Ὁ Ἥλιος κατὰ τοὺς δημώδεις μύθους ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου. Ἐν Ἀθήναις 1882. 8ᵒ. Σελ. 54.

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου διακεκριμένος μουσικὸς κ. Παναγιώτης Γριτσάνης πρόκειται νὰ δημοσιεύσῃ συντόμως βιβλίον σπουδαῖον, "Γραμματικὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς" νῦν πρῶτον ἑλληνιστὶ συντεταγμένην. Γνωρίζοντες τὰς βαθείας γνώσεις τοῦ κ. Γριτσάνη περὶ τὴν μουσικὴν ἐν γένει καὶ ἰδίως περὶ τὴν βυζαντινὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅλως πρωτοφανὲς παρ' ἡμῖν, θέλει σπουδαίως πλουτίσει τὴν τοσοῦτον πτωχὴν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ μουσικὴν φιλολογίαν, διὸ καὶ ἐν πεποιθήσει συνιστῶμεν αὐτό.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ.

— Ἰατρέ, ἔλεγε Κυρία τις, ὑποφέρω πολὺ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου. — Ὑπομονή, Κυρία μου, ἀπεκρίνατο οὗτος, καθότι θὰ ὑπεφέρετε πολὺ περισσότερον ἄνευ τούτων.

— Εἶμαι πολὺ ἀσθενής, ἔλεγέ τις πρὸς τὸν ἰατρόν του.

— Δεῖξόν μοι τὴν γλῶσσάν σου, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Περιττόν, ἀπήντησεν ὁ ἀσθενής, οὐδεμία γλῶσσα δύναται νὰ εἴπῃ τὸ τί ὑποφέρω.

Ὁ κύριος Z., ἐλθὼν εἰς δεύτερον γάμον τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐξύμνει ἐσπέραν τινὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ προτερήματα τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου, λησμονῶν ὅτι ἡ δευτέρα αὐτοῦ σύζυγος ἦτο παροῦσα. Τέλος τὸ ἐνόησε καὶ τῇ εἶπε· Μὲ συγχωρεῖς διὰ τοὺς ἐπαίνους, οὓς ἀπονέμω εἰς τὴν δυστυχῆ Μαργαρίταν· ἀλλ' ἦτο πράγματι ἀξία αὐτῶν.

— Ὦ! φίλε μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Z., οὐδεὶς λυπεῖται διὰ τὸν θάνατόν της περισσότερον ἐμοῦ.

Ἐν συμποσίῳ ὁ κύριος Δ. συνδιαλεγόμενος πρός τινας φίλους του, ἐδιήγεῖτο αὐτοῖς τὰς ἐντυπώσεις, ἃς τῷ εἶχεν ἀφήσει ἡ περιοδεία του. Ὦ! ἡ Ἰταλία! ἔλεγε· τί λαμπρὸς τόπος! Ἡ Νεάπολις! ἡ Βενετία πρὸ πάντων! . . . Ἐκεῖ ἔκαμα τὸ ταξείδιον τοῦ γάμου μου.

— Καὶ ἡ κυρία Δ. ἔμεινεν ἐπίσης ἐνθουσιασμένη ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων; ἠρώτησέ τις τῶν συνδαιτυμόνων.

— Ἡ κυρία δὲν ἦτο μαζύ μου. Τὸ ταξείδιον τοῦ γάμου μου τὸ ἔκαμα μόνος.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Κ. **Δ. Μ . . .** εἰς **Τ. Μαγουρέλ.** Εἰς νέον συνδρομητὴν Ἀλεξανδρείας ἐστάλη τὸ τεῦχος. Αἱ διευθύνσεις διωρθώθησαν κατὰ τὴν σημειώσίν σας, καὶ οὕτω τὰ φυλλάδια θέλουσιν φθάνει τακτικῶς εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. — κ. **Ν. Δ . . .** εἰς **Ἰωάννινα.** Θέλετα λάβει προσεχῶς τὰ ζητηθέντα προγράμματα καὶ τοὺς κανονισμούς. Περὶ Σουλίου θέλομεν σκεφθῆ βραδύτερον. — κ. **Κ. Ρ . . .** εἰς **Μασσαλίαν.** Ἐλήφθησαν· ὁ Ἕσπερος θέλει ἀποσταλῆ. Μέχρι τοῦδε δὲν ἀπεστάλη διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ ἐτησία συνδρομὴ δὲν εἶχε προπληρωθῆ. — κ. **Κ . . .** εἰς **Ἰωαννίν.** Τὰ παραγγελθέντα περικαλύμματα τοῦ Α'. Τόμου θέλουσιν ἀποσταλῆ Ὑμῖν ὅσον οὔπω ἐντὸς κιβωτίου διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. — κ. **Ι. Α . . .** εἰς **Κ . .** Μάτην ζητεῖτε τὸ α'. ἔτος τοῦ Ἑσπέρου. Ἡ ἔκδοσις ἐξηντλήθη καὶ δὲν δυνάμεθα ν' ἀνταποκριθῶμεν οὐδὲ εἰς ἄλλας παραγγελίας. Βραδύτερον δύναται νὰ γείνῃ ἀνατύπωσις, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰτήσεων ἦναι ἀρκετός. — κ. **Α . . .** εἰς **Ῥόδον.** Τὸ μνημεῖον τοῦ διασήμου ὀφθαλμιατροῦ GRAEFE ἀπεκαλύφθη προχθὲς (τῇ 12/24 Μαΐου) ἐν Βερολίνῳ. — κ. **Σ . . . Σάμον.** Τὰ φυλλάδια διὰ τοὺς δύο νέους συνδρομητὰς ἀπεστάλησαν. — κ. **Ν. Σ . . .** εἰς **Κέρκυραν.** Ἐὰν ἀναγκασθῆτε νὰ ἀπέλθητε ἐκ Κερκύρας, παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς σημειώσητε τὸ ταχύτερον τὸν νέον τόπον τῆς διαμονῆς σας, διότι μὲ αὐτὴν τὴν ὁποίαν ὅτι ἀνεχωρήσετε ἤδη δὲν σᾶς ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἀποσταλείσας φωτογραφίας· εἶναι πράγματι λίαν ἐπιτυχεῖς. Ἀναμένομεν εἴδησιν εὐχάριστον.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΡ. 2.

Μαῦρα.

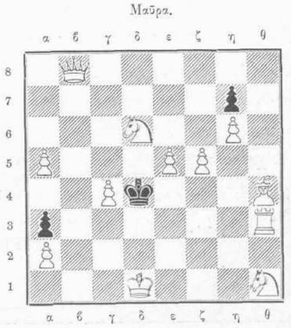

Λευκά.

Τὰ λευκὰ ἀρχίζουσι καὶ κερδίζουσιν εἰς δύο κινήσεις.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

[155

Η ΝΕΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΥΞΙΣ,

προνόμιον τοῦ καθηγητοῦ KLINKERFUES,

ἀναγγέλλει ἄνευ ὑπολογισμοῦ τινος μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας τὴν ἐπερχομένην τοῦ καιροῦ μεταβολήν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μόνον, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπὸ ἐπιστημονικὴν καὶ ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν.

Τιμὴ αὐτοῦ μάρκαι 50 ἤτοι φράγκα 62.50 ἢ λίραι ἀγγλ. $2^1/_2$.

Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρέαν. Εὕρηται μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως μόνον παρὰ τοῖς

Κυρίοις BIERNATZKI καὶ Σ^ἑ ἐν ΑΜΒΟΥΡΓΩι,

κατόχοις τῶν προνομιούχων τούτων ἐργαλείων.

ΤΟ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

τοῦ

Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ

ἀναδέχεται τὴν ταχεῖαν καὶ κομψὴν ἐκτέλεσιν παντὸς ἔργου ἐπιστημονικοῦ, εἰκονογραφικοῦ καὶ ἄλλων. Πρὸς δὲ καὶ ἐκτύπωσιν εἰς

ΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

μετ' ἀρίστης καὶ ἀκριβεστάτης ἐκτελέσεως καὶ ἐπὶ τιμαῖς λίαν συγκαταβατικαῖς. [106

EAU DE COLOGNE. [132

Τὸ ἄριστον καὶ μόνον γνήσιον κατὰ τὰς πρωτοτύπους συνταγὰς τοῦ ἐφευρετοῦ κατασκευαζόμενον Ὕδωρ τῆς Κολωνίας εὕρηται παρὰ τῷ Κυρίῳ

ΙΩΑΝΝΗι ΜΑΡΙΑ ΦΑΡΙΝΑι

JÜLICHS-PLATZ No. 4

ἐν ΚΟΛΩΝΙΑι,

προνομιούχῳ προμηθευτῇ πολλῶν αὐτοκρατορικῶν καὶ βασιλικῶν αὐλῶν, κατόχῳ τῶν μεταλλίων καὶ βραβείων πασῶν τῶν παγκοσμίων ἐκθέσεων. Ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀγοραστῶν, ὅτι ἑκάστη φιάλη τοῦ ἀρωματικοῦ τούτου ὕδατος δέον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα **Johann Maria Farina,** καὶ τὴν διεύθυνσιν· **Jülichs-Platz No. 4.**

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ

ἐν ΛΕΙΨΙΑι καὶ ΒΕΡΟΛΙΝΩι,

ἕν τῶν γνωστοτέρων χαρτοπωλείων τῆς Γερμανίας, προμηθεύει χάρτην παντὸς εἴδους καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων εἰς τιμὰς συγκαταβατικάς.

Δέχεται παραγγελίας ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, ἃς ἐκτελεῖ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ταχύτητος καὶ ἀκριβείας.

Τιμολόγια καὶ δείγματα πρόχειρα.

BERTH. SIEGISMUND.

125]

Ἀνωτέρω δίδομεν εἰς μικρὸν τὴν εἰκόνα τῶν περικαλυμμάτων τοῦ Α'. Τόμου τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ, κατασκευασθέντων κατὰ σχέδιον παραγγελθὲν ἐπὶ τούτῳ ἕν τινι τῶν μεγαλειτέρων βιβλιοδετικῶν καταστημάτων τῆς Γερμανίας.

Ἕκαστον τῶν κομψῶν τούτων καὶ ἐπιχρύσων περικαλυμμάτων τιμᾶται μαρκῶν 5 (ἤτοι φράγκων 6.25) καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος.

Ἀποστολὴ πλειοτέρων περικαλυμμάτων ὁμοῦ εἶναι ἀκριβεστέρα καὶ ἀσφαλεστέρα. Εἰς τοῦτο ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν Κυρίων συνδρομητῶν.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑι. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.